

HALKIN SESi

10 HAZİRAN

1975

200 Kuruş

9

Tarihi yaratan biricik güç halktır

**Toprak !
Hürriyet !
Bütün
Borçların İptali !
Sizime Paydos !**

TOPRAK ! HÜRRIYET !

BÜTÜN BORÇLARIN İPTALİ !

Urfa'nın Akçakale ilçesinde başla-
yacağı söylenen toprak dağıtımını erte-
lendi. Dağıtılacağı vaadedilen toprak-
larda devletin yaptığı yatırımlar, top-
rak ağalarının göbeklerinin bir kat da-
ha şişmesine hizmet etti.

★ ELLİ YILLIK MASAL

Burjuva-toprak ağası iktidarları, elli yıldır yoksul köylülere hep aynı masalı anlatıyorlar. İktidar koltuğuna oturan bütün hükümetler, topraksız ve az topraklı köylülere toprak dağı-
tacaklarını vadettiler. Tabii bunların hiçbiri sözünü tutmadı. Çünkü cizmeli —kamçılı toprak beyleri, büyük bur-
juvazi ile beraber devlet çarkının ba-
şında oturmaktaydı. Bütün Cumhuri-
yet dönemi boyunca iktidarlar, yoksul köylülerin toprak ve hürriyet istekle-
rini iki yoldan bastırdılar. Bir yandan jandarma dipçigi ve komando zulmü ile köylülerin mücadelesini ezdiler. Di-
ğer yandan toprak dağıtım masahyla yoksul köylüleri aldatmaya ve uyutma ya çalıştılar.

Bugün uygulanması söz konusu olan kanun, bilindiği gibi 12 Mart hü-
kümetleri zamanında çıkarılmıştı. Bu kanun esas olarak köylülerin toprak talebini bastırmak ve büyük toprak sahiplerinin durumunu kuvvetlendir-
mek amacını gütmektedir. Köylünün mücadelesine dayanmayan ve yoksul köylülerin yönetimi altında yürütülme-
yen bütün toprak reformlarının niteli-
ği budur. Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi iktidarların Latin Amerika ülkelerinde yaptığı sözde reformlar ve en son İran Şahı'nın meşhur «ak devrimi» bu gerçeği defalarca ispat etti. Bu ülkelerde on-yirmi yıl süren uygulama-
larda toprak dağıtım yüzde be-
şe ulaşmadı. Ayrıca dağıtılan toprak-
lar, çeşitli yollardan gene toprak ağa-
larının eline geçti. Toprak sahiplerine ödenen milyonlar da cıbası oldu. Köy-
lünün toprak ve hürriyete kavuşması, bir iktidar meselesidir. Büyük burju-
vazi ve toprak ağalarının iktidarı yıkıl-
madıkça, toprak ağalarının köylük böl-
gelerdeki nüfuz ve hakimiyetleri de-
vam ettiği sürece toprak meselesi hal-
ledilemez.

Bugünkü faşist iktidar, aslında top-
rak ağalarının hakimiyetine son ver-
meyecek ve köylülerin hayatında hiç bir önemli değişiklik getirmeyecek o-
lan bir uygulamayı dahi geciktirmek-
te, toprak ağalarının mümkün olduğu kadar kazançlı çıkmaları için gereke-
ni yapmaktadır. Yapılan yatırımlarla verimliliği artan topraklardan kaldırıl-
an hasat, ağaların ambarlarını doldu-
racak, milyonlarca lira tazminatlarla ağaların servetlerine yenileri katıla-
cak, diğer taraftan göstermelik olarak dağıtılan topraklar da zamanla tekrar ağaların elinde toplanacaktır.

★ «TOPRAK REFORMU»BU GİDİŞLE İKİ BIN YIL SONRA TAMAMLANACAK

Bilindiği gibi toprak reformu ka-
nunu iki yıl önce çıkmıştı. Bu yıl ilk defa Urfa'nın Akçakale ilçesinde uy-

gulanacak ve 2500 yoksul köylüye top-
rak verilecekti. Oysa bugün Türkiye'de topraksız köylü ailelerinin sayısı 1 milyon 268 bindir. Toprağı yetmiyen köylü ailelerinin sayısı ise 1 milyon 400 bindir. İkisinin toplamı 2,5 milyon aileyi geçmektedir. Bu yıl toprak dağı-
tılacağı söylenen 2500 köylü, topraksız ve az topraklı köylülerin binde birin-
den bile azdır. Gerici iktidarlar, iki yıl da 2500 köylüye dahi toprak dağıtım-
dılar. Türkiye'nin 600 ilçesinden birin-
de dahi toprak dağıtımını gerçekleştire-
mediler. Bunu başaracak olsalar da-
hi, bu gidişle toprak reformunu ancak iki bin yıl sonra tamamlayacaklardır. Kaldı ki onların «Toprak Reformu» de-
dikleri şeyin köylülerin kurtuluşuyla bir ilgisi yoktur.

Toprak ağalarının menfaati, ka-
dastroların yapılmasını gerektiriyor. Milyarlarca lira tazminatın toprak ağalarının kesesine inmesi için bu şart-
tır. Kadastro'nun yapılmadığı gerek-
çesiyle toprak dağıtımını geciktiriliyor. Bugün Türkiye'de arazinin dörtte bi-
rinin dahi kadastrosu tamamlanabil-
miş değildir. Kadastronun elli yıldan önce bitirilmesine imkân görülmemek-
tedir. Oysa milyonlarca topraksız ve yoksul köylü bir an önce toprağa ka-
vuşmak istiyor. Şehirlerde iş bulma im-
kânı olmayan bu milyonlarca aile için toprağa kavuşmak, karın doyuracak ekme bulma meselesidir.

Aslında ağaların büyük toprak mül-
kiyetinin kaldırılması ve toprağın mil-
lileştirilmesi, burjuva devriminin bir görevidir. Toprak ağalarının kesesine inen toprak kiralalarının kalkması, ta-
rimda kapitalizmin gelişmesinin, ma-
kinalaşmanın ve verimin yükselmesi-
nin de şartıdır. Büyük toprak sahiplerinin mülkiyetine son verilmesi, Marks ve Lenin'in sık sık belirttikleri gibi he-
nüz kapitalizmin sınırları içinde kalan bir ilerlemedir. Fakat burjuvazi, ken-
disi de özel mülkiyet sahibi olduğu için, böyle bir ilerlemeden korkmaktadır. Hele Türkiye gibi toprak ağaların iktidara ortak olduğu ülkelerde; büyük burjuvazi feodal kalıntılar-
la sıkı bir ittifak içindedir. Bu ülkelerde toprak meselesinin halledilmesi, artık proletarya önderliğindeki demok-
ratik devrimin zafere ulaşmasına bağ-
lıdır. Stalin'in belirttiği gibi, «Toprak devrimi, burjuva demokratik devrimin temeli ve özüdür.» Bunu başarmadan sosyalizme geçme imkânı yoktur.

Revizyonistler çeşitli teorilerle toprak ağalarını desteklemektedirler. Gerek Behice Boran, gerekse TSİP revizyonistleri, yoksul köylünün toprak talebini örtbas etmede hakim sınıflara yardımcı oluyorlar. Revizyonistlere göre toprak meselesi yoktur veya çok sınırlı bir bölge için söz konusudur. Onlar, demokratik devrimin emperyalistler ve faşistler tarafından yerine getirildiğini söylüyorlar. Toprak dağı-
tılmasının üretimde gerilemeye yol aç-
acağını, bu sebepten gerici bir tedbir olduğunu ileri sürüyorlar. Çünkü revizyonistlerin, proletaryaya köylülük gibi güçlü bir müttefik kazanmak ve devrim yapmak diye bir meselesi yok-

tur. Yalnız Urfa ilinde 73 bin aile re-
isinin toprak için dilenince vermesi, köy-
lünün toprak talebini inkâr edenlere en iyi cevaptır. Türkiye'nin çeşitli böl-
gelerinde toprak ve hürriyet için mü-
cadeleye atılan emekçi köylüler reviz-
yonist safsataları çiğneyip geçecek-
tir..

★ KÖYÜNÜN TOPRAĞA VE HÜRRIYETE KAVUŞMASI BİR İKTİDAR MESELESİDİR

Toprak reformu masallarıyla yıllar dır aldatılan köylü yığınlarının ağala-
ra ve gerici iktidarlara duyduğu hinc bir kat daha artıyor. Hakim sınıflar, toprak vaatleriyle köylüleri uyutacak-
larını düşünüyorlar. Fakat bu vaatler yoksul köylülerin toprak talebini daha da güçlendiriyor. Ecevit, Demirel hükü-
metinin toprak dağıtmayarak köylü-
leri mücadeleye «kışkırttığını» söylü-
yor. Köylülerin proletarya önderliğinde toprak ve hürriyet için mücadeleye atılması, hakim sınıfların bütün kesim-
lerinin korkusudur. Demokratik dev-
rimi zafere götürecektir temel güç olan işçi-köylü ittifakı, hakim sınıflarla kader birliği yapan revizyonistlerin de korkulu rüyasıdır.

Devrimci proletarya, toprak ve hür-
riyet isteyen köylü yığınlarını kendi bayrağı altına çağırıyor ve onlara tek kurtuluş yolunu gösteriyor. Büyük burjuvazi ve toprak ağalarının iktida-
rı yıkılmadıkça, köylüler için hayat hakkı yoktur. Ezilen köylü yığınlarını yüzyıllardır köleliğe, yoksulluğa ve cefaya mahkûm eden alınyazısını de-
ğiştirecek güç, proletarya önderliğinde bizzat köylülerin gücüdür. Cizmeli —kamçılı toprak ağalarının ortak olduğu iktidarlar, köylüye toprak ve hürriyet ihsan etmezler. Toprak devrimi, köylü yığınlarının tabandan yukarı doğru verecekleri iktidar mücadelesiyle baş-
lanabilir. Hakim sınıfların devleti tara-
findan yönetilen sahte toprak reform-
larında ağaların menfaati gözetilir. Bu sebeple toprak meselesini ancak yoksul köylü yığınları kendi elleriyle çözebilirler. Ancak devrimci halk ikti-
darı altında, yoksul köylülerin yönet-
tiği köylü komiteleri, kendi yararları-
na bir toprak programı uygulayabilir-
ler.

TOPRAK İŞLEYENİN, SU KULLANANINDIR!

Ağaların hiç bir tazminat hakkı olamaz!

Bütün ağa toprakları ve hazine toprakları bedelsiz olarak topraksız ve az topraklı köylülere dağıtılmalıdır!

Köylülerin tefecilere ve bankalara olan bütün borçları kaldırılmalıdır.

İşte devrimci proletaryanın toprak programının özü budur.

TOPRAK, HÜRRIYET, BÜTÜN BORÇLARIN İPTALİ, FAŞİZME PAY-DOS!..

FABRİKADAN KÖYDEN

İSTANBUL DEVRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ'NİN İŞKENCE VE BASKILARLA İLGİLİ AÇIKLAMASI

İstanbul Devrimci Gençlik Birliği Başkanı Mete Uygur, basına yaptığı yazılı açıklamada aynen şöyle demiştir:

«30 Nisan'da 1 Mayıs işçi günü ile ilgili olarak, «İşçiler, Kardeşler Bütün Halkımız» adlı bildiriye Kanarya ve Safraköy'de dağıtan devrimci arkadaşlar, polis ve jandarma tarafından kanunsuz olarak gözaltına alınmışlardır.

«Safraköy'de bildiri dağıtan devrimci arkadaşlar 48 saat gözaltında tutulduktan sonra Bakırköy Basın Savcılığı tarafından suçsuz görülerek serbest bırakılmışlardır.

«Kanarya'da aynı bildiriye dağıtan işçi kardeşimiz Hüseyin Çaynak serbest bırakıldığı, halde ikametgâh belgesini polise götürdüğü gün tutuklanıp Sağlıkçılar Cezaevine gönderilmiştir.

«Safraköy'de bildiri dağıtan devrimci işçi ve öğrenci arkadaşlardan Şentürk

Dursun, İsrail Altun ve Erdoğan Akhanlı, olaydan 15 gün sonra işyerlerinden alınarak 1. Şubede 15 gün işkence altında tutulmuşlardır. Daha sonra Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından tutuklanıp Toptaş Cezaevine gönderilmişlerdir.

«İşkence, faşistlerin sandığı gibi o kadar güçlü bir araç değildir. Onların halkın mücadelesi karşısındaki zavalılığının ve çaresizliğinin eseridir.

«Devrimci fikirlerin halka ulaşmasından korkanlar bu arkadaşları 141/1 den gizli örgüt kurma suçundan yargıyorlar. Devlet Güvenlik Mahkemesi, altında 8 kanunî derneğin imzası bulunan bir bildiri dağıtmakla gizli örgüt kurma anlamında acaba nasıl bir ilişki kuruyor? Bu onların acizliğini ve çaresizliğini göstermiyor mu?

«Yukarıdaki örnek, MC Hükümetinin halkımıza uyguladığı baskılardan sadece bir tanesidir.

Emperyalizm ve faşizm halkın mücadelesini sıkıyönetim, devlet güvenlik mahkemeleri, jandarma dipçığı, polis copu ve panzeri ile durduracağını sanıyorsa alda

niyor. Halkımız tarih boyunca zalimlere boyun eğmemiştir. Halkımızın emperyalizme ve faşizme karşı bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde daima yanında yer alacağımızı duyururuz.»

BUCA CEZAEVİNDEKİ DEVRİMCİLER BASKILARI PROTESTO EDİYOR

İzmir Buca Cezaevinde, Toprak — İş Sendikası eski genel başkanı Mehmet Ali Öztürk, İzmir DGB kurucularından Abdullah Karşılaman ve Ömer Şahin, ayrıca İsparta'dan Sinan Özsu ve Süleyman Ertaş adlı devrimciler tutuklu bulunmaktadırlar. İbrahim Çoban ise tutuklanmamış, ilk duruşmasından sonra serbest bırakılmıştır. Tutuklulardan Abdullah Karşılaman'a poliste ağır şekilde dayak atılmış ve işkence tehdidinde bulunulmuştur.

Mehmet Ali Öztürk, savcılıktaki sorusunda gizli örgüt iddialarını reddetmiş, Toprak — İş'in tarım işçilerinin haklarını koruyan kanunî bir kuruluş olduğunu söylemiştir. Ömer Şahin ve Abdullah Karşılaman ise Devrimci Gençlik Birliği'nin

her devrimci gence açık, kanunî bir dernek olduğunu belirtmişler ve gizli örgüt iddialarını reddetmişlerdir.

Mehmet Ali Öztürk, Ömer Şahin, Abdullah Karşılaman, Sinan Özsu ve Süleyman Ertaş, basına bir açıklama yaparak Buca Cezaevinde uygulanan baskıları anlatmışlardır. Tutuklular, kendilerinin diğer tutuklulardan tecrit edilmeye çalışıldığını ve kendileriyle konuşan tutuklulara dayak atıldığını söylemişlerdir. Osman Malak fabrikasındaki direnişle ilgili olarak tutuklanan üç işçinin kanunsuz olarak tecrite atıldığını bildiren devrimciler, açıklamalarını şöyle sürdürmüşlerdir: «Arkadaşlarımıza yapılan baskılar, insanlık dışı dövmeler, bize yapılan baskıdır. Bu gibi davranışlar bütün tutuklulara gardiyanların günlük işleri haline gelmiştir... Biz siyasi tutuklular olarak Buca Cezaevinde bizlere ve tüm tutuklulara yapılan kanun dışı işkence ve baskıları insan haklarına aykırı, ortaçağ kalıntısı bir metod olarak değerlendiriyoruz. Bu uygulamayı protesto eder, ve yetkilileri bu kanun dışı uygulamalar için uyarırız.»

AS — İS Sendikası Başkanı Cenan Bıçakçı'nın DİSK 5. Genel Kurulunda yaptığı konuşma:

DİSK YÖNETİCİLERİ TÜRK - İŞ'LE AYNI SUÇU İŞLİYOR

Çalışma Raporu diye Kongre sabahı elimize sıkıştırılan kitaba baktım. Bütün rapor, üç telgraf, iki mektup ve 23 demekten oluşmuş. Öğretmen kıyımlarına, boykotlara, işçi ve öğrencilerin kurşunlanmalarına sahne olan ülkemizde sürdürülen faşist baskılara karşı DİSK'in yaptığı, yapacağı şeyler nedir? Orta Doğu Teknik Üniversitesinde sürdürülen boykotun sona erdiğini TRT haber olarak verdi. Oysa edindiğimiz bilgiye göre boykota katılmayan sadece 15 öğrenci var. DİSK'in öğrenci olaylarına devrimci aydın kıyımına karşı tavrı ne olacaktır? Bunun raporda çizildiği iki paragraflık yuvarlak sözlerle geçtirilmesi, yakışık alacak şey değildir. Faşizme karşı mücadelede öğrenci örgütleriyle ve diğer devrimci çevrelerle yapacağımız güçbirliğini bu kongrede tam bir açıklığa kavuşturmamız gerekmektedir.

Hâlâ sürmekte olan bir sıkıyönetim içindeyiz. Oysa DİSK yöneticileri, ülkemizde sanki sıkıyönetim yokmuş gibi davranmışlar. Raporlarında, bu yönetimden tek söz bile etmemişler. Bırakalım diğer bütün sakinlerini; bu yönetime çok dar bir açıdan baksak bile, sıkıyönetimin grevlerimizi yasaklaması, üyelerimize örgüt ve sınıf bilinci vermek üzere yapmamız gereken toplantılarımızı engellemesi karşısında susmamamız gerekirken, DİSK yöneticileri güllük gülistanlık bir ülkede yaşamının rahatı içinde ler.

DİSK'i oluşturmak üzere Türk - İş'ten ayrılan sendikaların yayınladıkları bildiriye hatırlıyorum şimdi. Ayrılma nedenlerinin başında, işçi sınıfının sadece ekonomik savaş değil, aynı zamanda politik mücadele içinde olması gereği vardı. Bir de ayrıca, tarım — hayvancılık ve köylülük sorunlarına, vergilendirmelere Türk - İş'in gereği gibi ilgi göstermediğinden yakınılmaktaydı. DİSK'in bu konulara ne kadar uzak kaldığı, raporundan açıkça anlaşılacaktır. Şu sıralar uygulanmakta olan toprak reformu oyununa karşı DİSK ne demektedir? Türk - İş'i bazı şeylerle suçla, ayrıl. Sonra sen de aynı suçu işle.

İşçi sınıfının politik mücadelesinden ne anlaşıldığı, son dönem yöneticilerinin eylemleriyle, kongreye sundukları raporda açıklıkla belirleniyor. Raporun 79. sayfasından 100. sayfasına kadar yazılanlarda genel hava şu ki, anti-faşist mücadele CHP'nin kuyruğuna takılmak istenmektedir. Anti-faşist mücadele, burjuva demokrasinin kuyruğunda başarı sağlayamaz. Bir yerde, «CHP'nin 1973 seçimlerinde çoğunluk alması, solun ve aklın gücünü göz göstermiştir» deniliyor. Sosyal Demokrasinin zaferi, ne zaman beri solun gücü olarak görülüyor? O, hangi akıldır ki, Sosyal Demokrasinin zaferine işçi sınıfının zaferidir der?

Sarı Sendikacılık, sadece kapalı kapılar ardında toplu iş sözleşmesi yapmak ve işçilere politika yapmalarını önermek değildir. İşçi sınıfına yanlış politik hedefler göstermek de sarı Sendikacılıktır.

İşçi sınıfının iktidarı için anti-faşist savaş için DİSK

yöneticileri işçilere yanlış hedefler göstermişlerdir. Bu bir taktik bile olsa, önerilerin varacağı topluluğun bilinç düzeyini düşünmeden uygulanan taktikler ters sonuçlar verirler. Kemal Türkler CHP'ye oy verme önerisi yaptıktan sonra DİSK üyelerinden bir bölümü CHP'ye üye olmuşlardır. Bu durum, işçi sınıfını CHP kuyrukçuluğuna götürme çabasıdır. Burada DİSK'i CHP'ye kayıyor diye eleştiren bir arkadaşımız daha önceden düşünmeliydi ve 1973 seçimlerinde «CHP desteklenmelidir» diye Yeni Ortam gazetesinde çarşaf çarşaf yazılar yazmasaydı. Önerilerin yapıldığı an değil, getireceği sonuçlar önemlidir.

Faşizmle mücadele, bildiri yayınlamakla yapılamaz. Toplumumuzun en dinamik gücünden oluşan DİSK'in yapacağı başka şeyler vardır. Anti-faşist diye başlayan bu tür formlardan kaçmak gerek. Bunlar sadece bir şeye karşı olmaktan ibarettir. Bir ilkeyi venmenin yolu, ondan daha üstün bir ilkeyle ona karşı çıkmaktır.

Bir Halk Sektörü olayı var. DİSK'in genel başkanı «Halk Sektörünü bütün gücümüzle destekleyeceğiz» diye demeçler vermiştir. Oysa raporda, Halk Sektörü ile ilgili hiç bir şey yok. Bu yutturmaca sektör karşısında DİSK'in tavrı ne olacaktır? Diğer önemli konular gibi bu konunun da kongremizde açıklığa kavuşturulması gerekiyor. Halk Sektörü oyununa gelecekmiz, gelmeyecek miyiz?

Kongremize çağrılanlar konuşmalar yaptılar. Politikaçılar Türk - İş ağzıyla konuştular. Dikkat ettiniz mi, «işçi sınıfı» demekten kaçınıyorlar. Her cümlede bir «işçi hareketi» Biz sınıfız.

Türk - İş üyesi Tek-Gıda - İş Sendikası Başkanı da, «Biz aynı şeyleri söylüyor, aynı şeyleri düşünüyoruz. Türk - İş de, DİSK de aynı şeyler için mücadele ediyor» dedi. Türk - İş ile DİSK'in birleşmesini önerdi.

Daha dün Ülker fabrikasında işçilerin panzerlere çığırılmasına neden olan işçilerin sendika seçme özgürlüğüne karşı çıkan bu adam, hangi cesaretle birleşme önerisini de bulunuyor? Elbette tek sorumlu o değildir. DİSK'in genel kurulunda böyle konuşmaları yapmak cesareti veren, DİSK'in son yıllardaki yumuşamış, devrimcilikten sapmış tutumudur.

DİSK kuruluş yıllarındaki tutarlılığına, devrimciliğine, doğru çizgisine dönmek zorundadır. Bunun için örgütlenme, politik tavır gibi konuları açık açık ele almak ve kesin kararlara varmak zorundayız.

Sayın arkadaşlar, bir saat önce AS — İS sendikasının İstanbul'daki üyelerinin görüşlerini yansıtan bir mektup aldım. Kongre çalışmalarından sonra dün akşam hep birlik te bir lüks lokantaya gidip yemek yivmişiz eleştiriliyor. Ve benden bu yemekleri protesto etmem isteniyor. Buna dayanarak ben, bu akşam ve yarın akşamki yemeklere katılmayacağım. Siz hepimiz beni protesto etseniz de, ben sendikamızın üyelerinin görüşlerine uyup bu lüks yerlerde verilen yemeklere katılmayacağım. Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim..

Bir yanda bakımsızlıktan bir deri bir kemik kalmış binlerce çocuk işçi. Bir tezgâhın başında saatlerce ayakta duran, veya bir aracı tamir için yere uzanmış yatan çocuklar. Hatta sırtında kendi ağırlığından çok fazla yükü iki büküm ilerleyen çocuklar. Üstleri başları yağ, kir ve pas içinde. Cezaletin karanlıklarına hapsedilmiş binlerce çocuk işçi. Diğer yanda işçilerin alınterini ve gözünürünü gaspederek semiren patronlar. İşte Türkiye'de her gün şahit olduğumuz yüzlerce manzaradan biri.

Yurdumuzdaki geri toplumsal yapının en önemli özelliklerinden biri bütün hakları ellerinden alınmış onbinlerce çocuk işçinin köle gibi çalıştırılmasıdır. Patronlar çocuk işçileri ağır bir sömürü altında tutmakta, onlar üzerinde insafsız bir zorbalık uygulamaktadırlar. Kapitalizm, bütün işçiler gibi, küçük çocukların da kanı ve teri pahasına geismektedir.

Çocuk işçiler patronların ucuz işgücü kaynağıdır. Ayrıca patronlar sömürü ve zulümlerine daha kolay boyun eğdireceklerini düşündükleri için birçok yerde çocuk işçi çalıştırmayı tercih etmektedirler. Artan hayat pahalılığı ise, yoksul halkın çocuklarını bile çalıştırmaya zorlamaktadır. Böylece parabalaları bir yandan halkımızı bir dilim ekmeğe muhtaç ederken, diğer yandan da yoksulluğun yarattığı geçim sıkıntısından yararlanarak kârlarına kâr katmaktadırlar.

Patronlar, çocuk işçilere büyük bir insanın yapabileceğinden daha çok iş yaptırıyorlar. Çocuklar yetişkin işçiler gibi gece vardiyasına ve fazla mesaiye kahyorlar. Üstelik kötü sağlık şartları altında çalışan çocukları, patronlar, sigortasız olarak, yani kaçak çalıştırıyorlar. Bu şartlar altında çocuklar da ba genç yaşlarında yıpranıyorlar. Patronlar çocuklara iktisadi sömürünün yanı sıra feodal baskı da uyguluyor. Çocukları dövüyorlar, onlara küfrediyorlar, angarya çalıştırıyorlar.

★ ÇOCUK İŞÇİLER TAMAMEN PATRONLARIN İNSAFINA TERKEDİLMİŞTİR

Gerek iş kanununda, gerekse Sosyal Sigortalar Kanununda çocuk işçilerle ilgili bazı hükümler bulunduğu halde patronlar çocuklara istedikleri zaman işçi, istedikleri zaman da çırak muamelesi yaparlar. Meselâ işçilere asgari ücret hükümünü getiren İş Kanunu karşısında patron, işçiyi çırak olarak çalıştırdığını söyler ve ona çok az bir haftalık verir. Çünkü kanunlar çırakın yaptığı iş karşısında ücret almamasını ön görmektedir. Çıraklık sözleşmesi usulüne göre çırakın, yani çocuk işçinin başta gelen görevi ustaya, yani patrona sadakattir. İşte patronlar çocuk işçileri ezirken, gerektiği zaman bu hükümlerin arkasına sakanlar. Kanun, patronların, 18 yaşından küçük çırakların mesleki eğitimlerini sağlamakla yükümlü olduklarını söylemektedir. Patronlara bu hüküm hatırlatılınca, onlar, bu sefer de çocukları işçi olarak çalıştırdıklarını öne sürmektedirler. İşçilerin 8 saatten az çalışamayacaklarını belirtmektedirler.

Çocuk işçilerin iş güvenliği yoktur. Patronlar istedikleri zaman çocukları işten çıkartırlar. Çocuk işçilerin ise, haklarını arayacak bir sendikaları da hi yoktur. Onlar tamamen örgütsüz ve dağılık durumdadırlar. Patronlar sendikalaşma çabalarını derhal bastırmaktadırlar. Öte yandan sendikalar, çocuk işçilerin yoğun olarak çalıştırıldığı küçük işyerlerini teşkilatlamaya önem vermemektedirler. Zira mevcut sendikaların büyük çoğunluğu işçileri teşkilatlamayı değil, kasalarını doldurmayı düşünmektedirler. Onlar, bu nedenle çocuk işçilerin sendikalaşma isteklerine kulak tıkıyorlar.

Bugün Türkiye'de çocuk işçilerin iş hayatında hâlâ Lonca sisteminin gelenek ve görenekleri hüküm sürmektedir. Çocuk işçilerle patronlar arasındaki ilişkiler işçi-patron ilişkisi değil usta çırak iliş-

kişidir. Bu ilişkide çıraklık sözleşmesi usulüne göre «ustaya sadakat» ustanın ağzından çıkan kanundur. anlayışı hakimdir. Bütün bunların sebebi yurdumuzda yarı-feodal yapının tasfiye edilememiş olmasıdır. Patronlar, «çocuk işçileri yetiştirme» ve «onlara bir sanat kazandırma» bahanesiyle, her türlü keyfi muameleyi kendilerine bir hak olarak görmektedirler. Atelyelerde ve fabrikalarda çocuk işçiler her an için hakaret ve dayakla karşı karşıyadırlar. Bazı yerlerde su içmek ve tuvalete gitmek gibi en tabii ihtiyaçlarını karşılamaları dahi yasaklanmıştır.

Patronlar çocuk işçileri sindirmek için akla gelmedik daha birçok metod uygulamaktadırlar. Meselâ Panter Konfeksiyon'da patron, sendikaya yazıldıkları gerekçesiyle 15-16 yaşındaki kız çocukları teker teker bodruma çekerek dövüyor, sarkıntılık ediyor. Cem Ticaret Dükkanı Tencere Fabrikasında ise 10-11 yaşındaki çocuklar mesaiye kalmak istemeyince patron adamı bazı ustabaşılar, onları işten atmakla tehdit ediyor, iğne batırıyor, hatta zincirle dövüyorlar. Çocuk işçilerin büyük çoğunluğunun kaçak çalışmaları ve iş güvenlikleri olmadığı için başta kalmak korkusuyla bu baskılara karşı çıkmaları zorlanmaktadır.

★ KANUNİ HAKLAR KAĞIT ÜZERİNDE KALMAKTADIR

Yüzyıldan beri hakları için mücadele eden işçi sınıfımız, kan ve canı pahasına bazı haklarını hakim sınıflardan söke söke almıştır. Fakat bu hakların büyük bir kısmı hâlâ kağıt üzerinde kalmaktadır. Meselâ İş Kanununun «ağır ve tehlikeli işler» i belirten 78. maddesi şöyle demektedir:

«16 Yaşını doldurmamış çocuklar ağır ve tehlikeli işlerde çalıştırılmaz.» Oysa bugün atelyelerde ve fabrikalarda 16 yaşının altında birçok işçi en tehlikeli işlerde çalıştırılmaktadır. Zaten bu işçiler kaçak olarak çalıştırıldıkları için, kanunun getirdiği teminatları yararlanamazlar.

Yine kanun, çocuk işçilerin sağlık şartlarıyla ilgili olarak ta bazı hükümler getirmiştir. İş Kanununun 80. maddesi şöyle demektedir: «12'den 18 yaşına kadar çocukların herhangi bir işe alınmalarından önce, işyeri hekimi, işçi sağlığı dispanserleri, bunların bulunmadığı yerlerde sırasıyla en yakın Sosyal Sigortalar Kurumu, Sağlık Ocakları, Hükümet ve Belediye Tabiblerine muayene ettirilerek işin niteliğine ve şartlarına göre, vücut yapılarının dayanıklı olduğunun raporla belirtilmesi ve bunların 18 yaşını dolduruncaya kadar en az her 6 ayda bir aynı şekilde doktor muayenesinden geçirilerek bu işte çalıştırmaya devamlarında bir sakınca olup olmadığının kontrol ettirilmesi ve bütün bu raporların işyerinde muhafaza ettirilerek yetkilî memurların isteği üzerine kendilerine gösterilmeleri zorunludur.»

Kanunun bu hükmü, çocuk işçilerin durumuyla sanki alay etmektedir. Çünkü bugün ülkemizde çocuk işçilerin en ağır şartlarda ve en kötü sağlık şartları altında çalıştırıldıklarını herkes bilmektedir. Çocuk işçiler çoğu yerde, yetişkin insanları bile yıpratıcı aşırı sıcak altında, toz duman içinde, veya kapısı penceresi olmayan soğuk yerlerde çalıştırılırlar.

Kanun, çocuk işçilerin eğitimi için de bazı tedbirler getirmiştir. Meselâ, İş Kanununun 67. maddesi şöyle demektedir: «16 yaşını doldurmamış çocukların hangi işte olursa olsun, günde 8 saatten fazla çalıştırılması yasaktır. Bunlardan ilkokula gidene kadar 8 saatleri okul saatlerine engel olmayacak şekilde düzenlenir ve ders saatleri 8 saatlik çalışma süresinin içinde sayılır.» Bu hüküm de çocuk işçilerin durumu yanında gülünç olmaktadır. Çocuk işçilerin arasında 8 saatten az çalışması bulmak imkânsızdır. Hele bunların okula gitmelerini düşününce ve okul süresini iş saatlerinin içinde sayacak bir patrona rastlamak mümkün değildir. Kanunun açık hükmüne rağmen hiçbir denetimin olmaması, bu insafsız sömürünün devam etmesini sağlamaktadır.

İş Kanununun 69. maddesi ise, «18 yaşını doldurmamış erkek çocuklarla, her yaşta kadınların gece çalıştırılmaları esas itibarıyla yasaktır» demektedir. Gerçekte ise, meselâ hemen bütün tekstil fabrikalarında 18 yaşından küçük kızlar gece vardiyada çalıştırılırlar. Bütün bir haftalık mesai boyunca ellerine geçen işe, ancak 150 liradır. Ayrıca şefler, angarya iş kabul etmeyen kız çocukları hırpalamak tadırlar.

★ ÇOCUK İŞÇİLER YOĞUN BİR GERİCİ PROPAGANDA ALTINDA

Hakim sınıflar bütün bu baskılara daveten, çocuk işçiler arasında yaygın bir gerici propaganda yürütmektedirler. Patronlar ve İktidarlar, çocuk işçileri gerici gazeteleri, foto-roman ve seks romanlarını okumaya teşvik ediyorlar. Devrimci yayınların okunmasını ise zorla engelliyorlar.

Bazı yerlerde çocuk işçiler fasist ideolojinin propagandasını yapıldığı yerlere zorla götürülüyorlar,

Çocuk İşçilerle Dayak, Küçük

Meselâ, Topkapı Maltepe'deki atelyelerde çalışan bazı çocuklarla yaptığımız konuşmalarda çocukları sunları anlattılar: «3 Mayıs'ta Türkçüler gece vardı. Geldiler, bizi toplayıp götürdüler. Türkçüler diyorlardı, ama patronların sesi olduğu belliydi.»

★ «HEM ÇALIŞIRIZ, HEM DÖĞÜŞÜRÜZ»

Topkapı Maltepe'de 7-8 kişilik bir dokuma atelyesinde çalışan 17 yaşındaki bir işçi ise, kendisi ile yaptığımız röportajda bize sunları söyledi: «Yaşından beri hep bu işte çalışırım. Ne sigorta var, ne sendika bilirim. Çift vardiya yaparız. Bazı günümüz, bazan gece 12 saat çalışıyoruz. Haftada lüme 200 lira geçiyor. Bu şimdiki kadar aldığımız yüksek ücret. Ustalar, patronlar bizi daha fazla mürebilmek için ellerinden geleni ardına koymuyorlar. Dövüyorlar da, bağırıyorlar da. Ama ben

-Birleşirsek ustalar,

Çocuk İşçilerle Konuş

«BEN DE HALKIMIN GERÇEKLEŞECEK MÜCADELESİNİ KATILACAĞIM»

Halkın Sesi muhabirleri, bazı çocukları yaptılar. Bu konuşmalar, bütün halkın da hızlı bir uyanış içinde bulunmaktadırlar.

Topkapı'da hediyelek plastik eşya atölyesinde çalışan bir işçi şöyle dedi:

- İsmim nedir: ...
- (...) (İşten atılmaması için isminizi vermiyoruz.)
- Kaç yıldır çalışıyorsunuz? ...
- Altı aydır. ...
- Okula gittin mi? ...
- Orta 2'den ayrıldım. ...
- Kaç yaşındasın? ...
- 15 yaşındayım. ...
- Memleketin? ...
- Tunceli. ...
- Sigortan var mı? ...
- Yok. ...
- Günde kaç saat çalışıyorsun? ...
- 11 saat çalışıyorum. Sabah 8'den, akşam 7'ye kadar. ...
- Öğle tatili var mı? ...
- Sadece yemek molası var. Yarı saat. ...
- Atölyede gece vardiyası var mı? ...

er Üzerindeki Baskı, ir ve Angaryaya Son!

evabını veririm. Senin anlayacağın hem çalışırız, em dövüştürüz.»

Başka bir dokuma atelyesinde çalışan bir işçi ise, sordüğümüz sorulara şu cevapları verdi: «10 yaşında işe başladım. Şimdi 17'yi bitirdim. Sigorta mendilka yok. Ailem köyde. Biz burada garibanız. Eksiklikten okula gitmedik. İstanbul'a geldim, daha çok para kazanırım diye. Günde 12 saat çalışıp haftada 250 lira alırım. Patronlar hep gaddardır. Küçükten döğmeğe kalkarlardı. Şimdi yapamıyorlar. Küfrederse biz de cevabını veririz.»

Çocuk işçiler, işte bu kahredici şartlar altında günün işi patronlara baskıyı öğreniyorlar. Onlar işçi sınıfımızın kitleler halinde yürüttüğü mücadelelerde daima yerlerini almaktadırlar. İşçi sınıfımızın devrimci düşüncesi ve devrim gelenekleri genç işçiler, hatta çocuk işçiler arasında da yayılıyor.

Onlar bize bağırmasın!

★ ÇOCUK VE GENÇ İŞÇİLERİ BEKLEYEN DEVRİMCİ GÖREVLER

Bugün Türkiye'deki devrimci yükseliş, çocuk işçileri de etkilemektedir. Onlar bugün hem kendi aralarında, hem de diğer işçilerle ve devrimci öğrencilerle birleşmek istiyorlar. Devrimci öğrenciler, çocuk işçilerle ve genç işçilerle kaynaşmalı, onların meselelerini kendi meseleleri saymalı, genç işçilerin örgütlenmesinde ve verdikleri haklı mücadelelerinde onlara yardımcı olmalıdırlar. Mao Zedung'un belirttiği gibi: «Bir gencin devrimci olup olmadığının tek bir ölçüsü vardır. Bu ölçü onun geniş işçi ve köylü kitleleriyle kaynaşmak isteyip istememesi ve bunu yapıp yapmamasıdır. Eğer bunu yapmak istiyorsa ve gerçekten yapıyorsa, devrimcidir.» (Seçme Sözcükler)

Çocuk ve genç işçilerin mücadelesi işçi sınıfının mücadelesinin bir parçasıdır. Onlar gençlikleri ve devrimci heyecanlarıyla işçi sınıfımızın mücadelesini güçlendirmektedirler. Devrimci mücadelemizin ilerletilmesi bakımından bugün çocuk ve genç işçilere de önemli görevler düşmektedir. Çocuk ve genç işçiler, her şeyden önce kendi birliklerini güçlendirmeli, yetişkin işçilerle daha sıkı birleşmeli, onların tecrübelerinden öğrenmelidirler. Çocuk işçiler, patronların her türlü zulmüne karşı direnmeli ve birbirlerini korumalıdır. Genç ve çocuk işçiler devrimci fikirleri kavramalı, halkın demokrasi ve bağımsızlık mücadelesine bütün varlıklarıyla katılmalıdırlar.

★ ÇOCUK İŞÇİLERİN ACIL TALEPLERİNİ KARARLILIKLA SAVUNALIM

Bugün çocuk işçilerin başlıca talepleri şunlardır.
— 18 yaşından küçük işçiler de İş Kanunu kapsamına alınmalıdır. Çocuklarla ilgili maddelere açıklık getirilmeli ve 18 yaşının altındaki çocuk işçileri gözetim yeni hükümler konmalıdır.

«14 yaşındayım. Dokumada çalışırım. Sabah erken işbaşı yaparım, akşam geç çıkarım. 12-13 saat çalışırım. Güneşi öğle paydoslarında görürüz!»

— Mevcut kanun hükümleri uygulanmaz ve bu hükümlerin uygulanıp uygulanmadığı denetlenmelidir.

— Günlük mesai 6 saat olmalıdır.

— Çocukların gece mesaisinde çalıştırılmaları kesinlikle önlenmelidir.

— Çocukların gelişmelerini engelleyecek işlerde çalıştırılmaları kesinlikle önlenmelidir.

— Sigortasız çocuk işçi kalmamalıdır.

— İşyeri şartları sağlığa uygun hale getirilmeli, çocuk işçilerin sağlık muayeneleri yapılmalıdır.

— Çocuk işçiler serbestçe sendikaya kaydolabilmeli, çocukların bütün sendika hakları tanınmalıdır.

— Çocuk işçilerin eğitim ve öğretimi sağlanmalıdır.

— ÇOCUK İŞÇİLER ÜZERİNDEKİ BASKI, DAYAK, KÜFÜR VE ANGARYAYA SON!

lar :

AKLI VE

ilerle röportaj
ibi çocuk işçi-
larını göster-

ar. Geceleri on saat çalışıl-
en 13.30'dan gece 23.30'a ka-
ıyor. Vardiyalar haftada bir
Ben iki vardiyada da çalış-

diğer işçilerin yaşları ne ka-

17 yaş arasındalar.

aç lira ücret alıyorlar?

00 TL.

akmak zorunda olduğun kim-

u?

aşlı annem ve babam var.

yardım ediyorum.

endikamız var mı?

ok.

alışma şartlarımız nasıl?

ugün şekerlik boyuyorduk

di arkadaşlar biraz ağır ça-

raj 600 tane çıkacağına 500

yor. Usta gelince bize diyor

niye mal eksik çıktı? Biz

de ustaya durumu izah ettik. Usta da
bunun üzerine devamla, «çok çalışın»
diyor.

— Yanında çalışanların ücretle-
ri nelerdir?

— Onlar da 600 lira alıyorlar.

— Yemek veriyorlar mı?

— Sadece gece mesaisinde ye-
mek veriyorlar. Daha doğrusu 5 lira
yemek parası veriyorlar.

— Herde ne yapmak istiyorsun?

— Herde işçi arkadaşlarımla bir-
lik olup orayı sigortalı yapmak, işçi-
ler çoğalınca sendika getirmek ist-
yoruz. Yemek molası bir saat olmalı.
Ücretlerin artmasını istiyoruz.

— Milliyetçi Cephe hükümeti hakkın
da ne düşünüyorsunuz?

— Milliyetçi Cephe bugün halkı
daha da ezmeğe istiyor. İşçi kardeşle-
rimiz bunu iyi biliyorlar.

— Şimdiki durumdan memnun
musun?

— Değilim. Çünkü bu hayat paha-
lılığında aldığım 600 lira yetmiyor.
Aylığım fazlalassa bile hayat paha-
lılığı durmadan arttığından bu para
bana yetmeyecektir. Ancak işçi sını-
fının bu devri yıkıp, halk iktidarını
başına getirmesini istiyorum. O zaman
halk iktidarı bu hayat pahalılığını ön-
leyecek. Aylığımızın bize yetmesini
sağlayacak.

— Kaç gün tatiliniz var?

— Haftada 1,5 gün tatilimiz var.

Bunun haricinde bayram tatilimiz bi-
le yok.

Taş Turistik eşya sanayi-
de çalışan bir işçi ile konuşma:

— Adın, soyadın?

— (...)

— Kaç yaşındasın?

— 16 yaşındayım.

— Ne iş yapıyorsun?

— Mermerden küll tablası, avize
kahve takımı ve bunun gibi mermer
züccaciye işleri yapıyoruz.

— Taş üzerinde ne iş yapıyor-
sunuz?

— Biz taşı kesmenin ödüne yu-
varlamaya yardım ediyoruz. Kesilen
taş tornada ayarlanır, tekrar bize ve-
rirler. Biz de su ile parlatırız.

— İş şartları nasıl, ne tür iş ka-
zaları olur?

— İş yerinde çok toz var. İnsanın
ağız taş yutmaktan gıcır, gıcır edi-
yor. İş kazalarına gelince, damarlı
mermer taşı parlatırken kırılınca çok
fena yapıyor. Mesela benim elim ke-
sildi.

— Tozda çalıştığımız için yoğurt
veya süt veriliyor mu?

— Yok ikisi de verilmiyor.

— Günde kaç saat çalışıyorsun?

— Sabah 8'den, akşam 6.30'a ka-
dar çalışıyorum.

— Sigortanız var mı?

— Sigortam var ama sigortada
göyle bir durum oluyor. Benim ayl-
ğım 850 liradır. Sigortaya 1200 lira
gösteriliyor.

— Sendikamız var mı?

— Yok.

— Yemek veriliyor mu?

— Evet, veriliyor.

— Servisiniz var mı?

— Yok.

— Eviniz burada mı, kimin ya-
rında kalıyorsunuz?

— Evim yok. Yalnız başıma ka-
lıyorum. Her türlü ev işimi kendim
yaparım.

— Kaç lira ev kirası veriyorsun?

— Bir odada kalıyorum 150 li-
ra kira veriyorum.

— Peki aylığın sana yetiyor mu?
Hiç eğlence yerlerine, sinemaya, ti-
yatroya gittigin oluyor mu?

— Aylığım yetiyor diyemem. Bi-
zim eğlencemiz gurbet hasreti, anne
baba özlemi, Tiyatroya da hiç gitme-
dim. Bazen, sinemaya giderim.

— Köyden neden geldin?

— Toprağımız az, babamla diğer
kardeşlerim o işi yapıyorlar. Ben de
onlara faydam olsun diye geldim. A-
ma kendime bile yetmiyor bu şartlar
altında. Yine de babama, hasta ana-
ma yardım için elimden geleni yapı-
yorum. Yani beş, on kuruş gönder-
meğe çalışıyorum.

— Tahsilin nedir, okumak isti-
yor muydun?

— İlkokulu bitirdim. Tek arzum
okumaktı. Öğretmenim gibi olma-
kta ama okutmadılar. Okutamazlardı da.
Bu da bizim şansımız.

— Peki ne yapmak lazım?

— Ben de halk, işçi toplumu-
nun bir neferiyim. Ben bu halkımın
haklı ve gerçekleştirecek mücadelesine
katılacağım. Haklı davamıza her
zaman sahip çıkacağım.

— Bu iş durumu, çıkarılmalar ve
haklarınızı alamamanız ne olacak, hep
böyle kalırsa sizin için ne olur?

— Böyle kalmalı mı Biz bunlara
boyun eğerse daha kötüsünü yapar-
lar. Bunlardan kurtulmak için hep
birlik olmalı, kendimizi tanımalı, sı-
nıfımızı bilip sınıfımızın kurtuluşu i-
çin gerekli olan her şeyi yapmalıyız.
Sınıf kavgasına katılmalıyız.

Türkiye'de Milli Mesele Özünde Köylü Meselesidir

★ MİLLİ ZULMÜ OSMANLI SULTANLIĞINDAN DEVRALDILAR

Görüldüğü gibi Türkiye'de milli mesele, feodal Osmanlı devletinin bir mirasıdır. Milli baskı, ortaçağın bir yadigarıdır. Milli boyunduruğun sosyal temeli, yarı - feodal yapıdır. Çok milletli devletler, «ancak henüz bertaraf edilmemiş feodalizm şartlarında, az gelişmiş bir kapitalizm şartlarında» mümkündür. (Stalin, Marksizm ve Milli Mesele, S. 22)

Milli baskının zaman zaman katliamlar şeklini alması da, feodal kalıntıları kuvvetle barındıran geri toplum yapısının eseridir. «Bir ülke ne kadar demokratikse, milli baskı o kadar zayıftır veya tersi söz konusudur.» (Stalin, Eserler, Cilt 3. S. 46)

Feodal ve yarı - feodal kalıntıların özelliği Doğu bölgesinde daha güçlü olması, toprak ağalığının ve aşiret bağlarının gücü, Kürt milletinin gelişmesini daima kösteklemiştir. Bu geri bağlar, Kürtlerin birleşmesi üzerinde daima olumsuz etki yapmış, milli parçalanmaya hizmet etmiştir. Gene yarı - feodal ilişkiler ve aşiret bağları, Kürt dilinin ve ortak milli kültürünün gelişmesine de zararlı olmuştur ve olmaktadır. Kürtçenin başlıca dört büyük lehçesinin bulunması ve bunların gücünü devam ettirmesi, milli bir devlet kuramamış olmanın ve dört ülkeye parçalanmanın eseri olmak yanında, varlığını kuvvetle sürdüren feodal ilişkilerin de eseridir.

Milli meseleyi, Türkiye'de somut tarihi gelişmesi içinde incelediğimiz zaman şu sonuca varıyoruz: Türkiye'de milli meselenin temelinde toprak meselesi yatmaktadır. Türkiye Cumhuriyeti, Ortaçağın Osmanlı devletinden iki miras devraldı: Toprak meselesi ve milli mesele. Milli meselenin çözümünde, yani gerek emperyalizmin Türkiye üzerindeki hakimiyetinin yıkılmasında, gerekse Kürtler üzerindeki boyunduruğun kırılmasında tu tulacak halka, toprak meselesinin halle edilmesi, daha geniş bir ifadeyle Türkiye'nin demokrasi ve hürriyete kavuşmasıdır. Demokratik devrim, anti - emperyalist devrime sıkı sıkıya bağlıdır. Bütün bu sebeplerle Stalin'in Rusya için söylediği şu sözler, Türkiye için de geçerlidir:

«Rusya'da siyasi hayatın mihrak noktası, ulusal mesele değil, toprak meselesidir. Onun için Rus meselesinin kaderi, ve buna bağlı olarak «ulusların kuruluşu», Rusya'da toprak meselesinin çözümlüne, yani feodal kalıntıların kaldırılmasına, yani ülkenin demokratlaştırılmasına bağlıdır. Bu da Rusya'da ulusal meselenin bağımsız ve kesin bir mesele olarak değil, ülkenin özgürlüğe kavuşması gibi genel ve en önemli bir meselenin parçası olarak görülmesinin sebebini açıklar.» (Marksizm ve Milli Mesele, Sol Yayınları, S. 36)

★ TÜRKİYE EMPERYALİST BİR ÜLKE Mİ?

Proletaryanın milli meselede gerçeğe dayanan çözümüne karşı yeni bir tez geliştirildiğini yukarıda belirtmiştik. Bu tez, Kürt burjuvazisinin ve toprak ağalarının tezidir. Troçkist - Tasfiyeciler de aynı tezleri savunmaktadır. Bu tezlere göre milli mesele, toprak meselesinden, demokrasiden, emperyalizme karşı mücadeleden bağımsız, kendi başına ele alınacak bir meseledir. Bu tezin dayandığı temel, Türkiye'nin emperyalist veya sömürgeci bir devlet olduğu iddiasıdır. Bu tez, milli meseleyi Osmanlı feodalizminin bir mirası olarak kabul etmemektedir.

Türkiye'de milli meselenin temelini köylü meselesi olduğunu açıkladık. Kürtler üzerindeki boyunduruğun sebebi, Türkiye'nin emperyalist veya sömürgeci bir devlet olması değildir. Kısaca bu nokta üzerinde de duracağız. Çünkü meselenin ne olduğunu açıklamak yanında, ne olmadığını tesbit etmek de gerekiyor. Bu konuda milliyetçi tezlere karşı proletaryanın devrimci tezlerini ortaya koymak, önemli bir görev haline gelmiştir.

Bilindiği gibi kapitalizmin sömürgecilik sistemi ve emperyalizm, belli bir tarihi gelişmenin ürünüdür. Sömürgecilik sistemi, kapitalizmin daha manifaktür döneminde ortaya çıkmış ve emperyalizm aşamasında da devam etmiştir. Kapitalizm dış ticaret yoluyla sömürü dönemindeyken ve daha sonra, emperyalizm döneminde, Asya ve Afrika'daki birçok ülkeleri boyunduruğu altına aldı. Yeni sürüm pazarları, ham madde kaynakları ve sömürülecek iş gücü arayan kapitalist ülkeler, bir çok geri ülkeyi işgal ederek sömürgeci haline getirdiler. 19. yüzyılın sonuna doğru emperyalizm aşamasına ulaşan kapitalist ülkelerin başlıca özellikleri ise, sermaye ihracat etmek ve esas olarak bu volla sömürmek zorunda olmalarıydı. Emperyalizm, bu ihtiyaç yanında, büyük deniz ve ulaşım yollarını ele geçirmek, yeni pazarlar, ham madde kaynakları ve iş gücü bulmak için sömürgecilik politikasını devam ettirdi. Emperyalizm, sömürgecilik yanında, geri ülkeleri ekonomik, mali, siyasi ve askeri bakımlardan kendine bağımlı hale getirerek de sömürdü: Askeri bir işgal söz konusu olmadığı bu yöntemle, yeni sömürgecilik diyoruz.

Kapitalizm ve emperyalizmin sömürgecilik ve yeni sömürgecilik yöntemleri, dünyanın önemli bir kısmında yaşayan milletleri ve halkları, köle ve yarı-köle milletler haline getirdi. Sonuç olarak, kapitalizmin ortaya çıkardığı ilk modern milletler ve sonradan onlara yetişen Japonya gibileri, sömürgeci ve emperyalist devletler kurdular.

Türkiye emperyalist bir ülke olmayıp, emperyalizme bağımlı yarı - sömürge bir ülkedir. Türkiye'nin «emperyalist» veya «alt - emperyalist» olduğunu ileri süreren tezler gerçeğe ve ciddiyle bağdaşmıyor. Bu tezler, milliyetçilikten kaynaklanmak yanında, artık emperyalizmin bir blok meydana getirdiği şeklindeki, Leninizmi inkâr eden revizyonist ve troçkist tezlerle de birleşiyor. Emperyalizmin dünya çapında vekpare bir blok meydana getirdiğini savunanlar, Türkiye'nin payına da «alt - emperyalist» olmayı bırakıyorlar. Bu tezler, emperyalizmin neticede hegemonya çatışmasından başka bir şey olmadığını inkâr ediyor.

★ MİLLİ MESELE EMPERYALİZME KARŞI MÜCADELE MESELESİNİN PARÇASIDIR

İçinde birden fazla millet barındıran ve bunlardan birinin hakim millet durumunda olduğu geri ülkelerin emperyalist ilân edilmesi halinde, dünyada emperyalist olmayan ülke parmakla sayılabilecek kadar az kalacaktır. Emperyalizm, kapitalizmin en son aşamasıdır, ileri bir kapitalist gelişmeyi ifade eder. Ülke ekonomisine hakim olan bir kaç büyük tekel ve onların devleti, dünya hegemonyası için diğer emperyalistlerle çatışma halinde dir. Emperyalizm, bir avuc büyük devletin dünya hakimiyeti için savaşlara ve ran rekabetini ifade eder. Her ülkeyi emperyalist ilân edenler, şimdi bu durumu tersine çevirmekte, emperyalist olmayan ülkeleri bir avuc göstermeye varmaktadır.

Lenin, 1920'de Komünist Enternasyonalin 2. Dünya Kongresinde dünya tablosunu şöyle çiziyordu:

«Emperyalizmin ayırdedici özelliği, bütün dünyanın gördüğümüz gibi şu anda büyük sayıda ezilen halklarla muazzam servetleri ve büyük bir askeri gücü elinde bulunduran küçük sayıda ezen halklara bölünmüş olmasıdır. Eğer dünya nüfusunu bir milyar yediyüzelli milyon olarak tahmin edersek, bunun, bir milyar üstünde, ve pek muhtemel olarak bir milyar ikiyüzelli milyonu, yani dünya nüfusunun aşağı yukarı yüzde yetmiş, ya doğrudan doğruya sömürge bağımlılığı düzenine bağımlı kılınmış, ya İran, Türkiye, Çin gibi yarı - sömürge

EDEBİYAT VE GERÇEK

Ecevit, son yaptığı doğu bölgesi gezisinde her gittiği yerde «halklar edebiyatı» yapıldığından söz etti ve sözlümona Türkiye halkının birliğini savundu.

Ecevit, «Edebiyat» sözcüğünü palavra ve boş söz anlamında kullanıyor

Acaba «edebiyat» yapan kimdir? Kürt milletinin varlığını inkâr eden hakim sınıflar mı, yoksa gerçeği savunan, her türlü zulme karşı çıkan devrimciler mi?

Bugün Türkiye halkının iki milletten oluştuğu o kadar büyük bir gerçektir ki, buna binlerce yıllık bir tarih şahitlik etmektedir. Esas gerçeğe sırtlarını çevirenler ve edebiyat yapanlar, Kürt milletinin varlığını inkâr edenlerdir.

Kürt milletinin varlığını kabul etmek veya etmemek boş bir medrese tartışması değildir. Gerçeği inkâr etmenin belli sınıfların menfaatlerinin savunulması bakımından bir anlamı vardır. Devlet gibi kafasını kuma gömen ve gerçeği inkâr eden sınıflar, burjuvazi ve toprak ağalarıdır. Çünkü gerçek onların işine gelmiyor. Bir millet varlığını kabul etmek, o millet haklarını kabul etmek, o millet üzerindeki baskıya karşı çıkmak sonuçlarını da peşinden getirir. Doğu bölgesini bugün yalnız iktisadi bakımdan geri kalmış bir bölge olarak kabul etmek, meseleyi çözmez. Çünkü Türkiye'nin doğusunda yaşayan Kürtler üzerindeki sömürü ve baskı katmerlidir. Bu bölgede sınıfsal sömürü yanında milli baskılar da vardır. Kürtlerin her türlü milli hakkı yokedilmiştir ve milli zulüm uygulanmaktadır.

«Eşitlik» sözüne dillerinden düşürmeyenler, milletler arasında eşitliği savunmuyorsa,

sözlerinin eri değildiler. Milyonlarca insan, a-nadilyle konuşma, eğitim görme, bagvurma vs. haklarına sahip değilse, diğer milli haklarından ve kendi kaderini tayin hakkından yoksunsa, o ülkede eşitlikten söz edilebilir mi? Bu hakları savunmayanlar, eşitliği başka alanlarda da gerçekleştiremez.

Proleterya daima gerçekleri savunur. Çünkü gerçekler devrimden yanadır. Gerçeği görmeyen ve inkâr eden her siyaset, eninde sonunda iflâs eder. Çünkü gerçekler, boş sözlerden daha inatçıdır ve er geç kendilerini kabul ettirirler. Gerçeği inkâr ederek, ilericilik ve devrimcilik yapılamaz. Gerçeği inkâr ederek kısa vadede iktidara gelinbilir, fakat halka hizmet edilemez.

Bugün Türkiye halkı iki milliyetten oluşmaktadır. Bunu kabul etmeksizin Türkiye halkının birliği savunulamaz. İnkâr ve zora dayanan bir birlik yaşanamaz. Ancak iki milletin özgür iradesine dayanan, gönüllü bir birlik sağlamdır. Milli baskı ve inkâr, iki milliyetten meydana gelen Türkiye halkının birliğinin düşmanıdır. Biz inkâr ve zora dayanan bir birliğin karşısındayız. Türkiye halklarının devrimci birliğini savunuyoruz. Türk ve Kürt halklarının omuz omuz elleriyle savaşıarak kendi kaderlerini özgür olarak ellerine almasını, her türlü zulüm ve sömürüye son vermelerini savunuyoruz.

İktidarı ele geçirmek için hakim sınıfların en gerici kesimlerinin onayını almak ihtiyacında olanlar bunları savunamazlar, edebiyat yapıp gerçekleri örtbas etmeye çalışırlar. Mevcut düzeni ayakta tutan en gerici kurumlarla ve devlet bürokrasisi ile uzlaşarak ilerici olmaz.

durumunda olan, ya da büyük bir emperyalist devletin ordusuna yenilerek bir barış anlaşması gereğince bağımlı durumda tutulan ezilen halklardandır.» («Uluslar ve Sömürgeler Komisyonunun Raporu.» Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı, Sol Yayınları, 2. Baskı, S. 224)

İşte Lenin'in çizdiği bu dünya tablosu içinde milli mesele, dünya çapında emperyalizme karşı mücadele meselesinin bir parçası niteliğini aldı. Emperyalizm ve proletarya devrimi çağında milli meselenin kazandığı bu özelliği, Stalin şöyle ifade etmektedir:

Dersim 1938: Esir Kürtler. Katliamların sorumlusu: Türk ve Kürt hakim sınıfları.

«Ulusal sorun, özel bir sorun, devletin bir iç sorunu olmaktan çıkarak, uluslararası genel bir sorun haline, bağımlı ülkelerin ve sömürgelerin ezilen halklarının emperyalizmin boyunduruğundan kurtarılması genel sorunu haline gelmiştir. («Leninizmin İlkeleri, Sol Yayınları, 2. Baskı, S. 69)

★ EMPERYALİZMİ ZAYIFLATAN MİLLİ HAREKETLERİ DESTEKLERİZ

Tabii bu bakış açısı proletarya ve emekçi sınıfların bakış açısıdır. Kürt hakim sınıfları ise, genellikle milli meseleyi emperyalizme karşı mücadele meselesinden kopuk olarak ele alma eğilimindedir. Kürt toprak ağaları ve burjuvazisinin amacı, milli pazara hakim olmak ve kendi milliyetinden emekçileri tek başına sömürmektir.

Kürt milliyetçi akımı, meseleyi emperyalizmden tecrit etmekte, Türk hakim sınıflarının milli boyunduruğunun son bulmasını kendi başına yeterli bir mesele olarak ele almaktadır.

Ezen milletin hakim sınıflarının ezilen millet üzerindeki boyunduruğunun son bulmasını, ezilen milletin kendi kaderini serbest olarak tayin etmesini en başta proleter devrimcileri savunurlar. Fakat bunu savunmak, her durumda ezilen milletin milli hareketini desteklemek, her durumda ayrılmayı doğru bulmak demek değildir. Proleter devrimcileri, milli hareketin zorla ezilmesine ve ezilen milletin ayrılma isteğinin silah zoruyla bastırılmasına her zaman şiddetle karşı koyarlar. Bununla beraber, milli hareketi ve ayrılmayı destekleme konusundaki tutumlarını somut şartlara göre tesbit ederler. Stalin, bu konuda şöyle diyor:

«Desteklenmesi söz konusu olan ulusal hareketler, emperyalizmi devam ettiren ve sağlamlaştıran hareketler değil, emperyalizmi zayıflatan ve devrilmesini

kolaylaştıran hareketlerdir.

(...)

«Ulusların kaderlerini kendilerinin tayin etmeleri sorunu, tecrit edilmiş kendi kendine yeten bir sorun değildir; bütününe bağlı ve bütün içinde ele alınması gereken, proletarya devriminin genel sorununun bir parçasıdır.» (Leninizmin İlkeleri, Sol Yayınları, 2. Baskı, S. 71, 72)

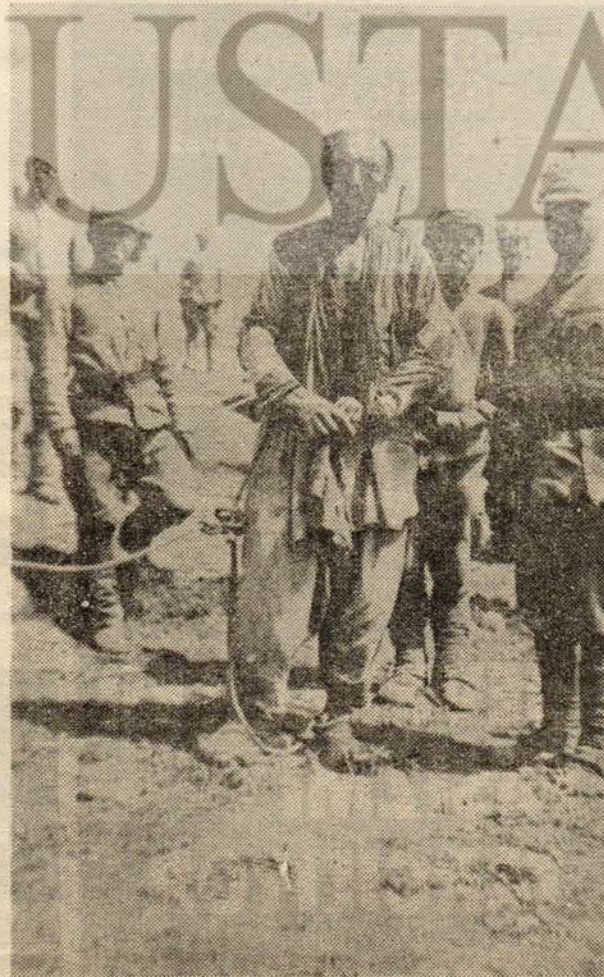
★ TASFİYECİLER İPLERİNİ MİLLİ HAREKETİN KUYRUĞUNA BAĞLIYORLAR

Troçkist - Tasfiyeciler, her konuda olduğu gibi, milli hareket karşısında da Leninizme zıt bir tutum alıyorlar. Onlar, milli hareketi her durumda ilerici olarak değerlendiriyorlar. Milli mücadeleyi esas almalarının altında bu önyargı yatmaktadır.

Milli hareket, milli zulme karşı olması sebebiyle ilerici ve demokratik bir muhteva taşıyor. Fakat bu demokratik muhtevayı dünya çapında gericiğin merkezlerini oluşturan emperyalistler de istismar edebilirler. Marks ve Lenin, bunun örnekleri üzerinde duruyorlar. Günümüzde de bunun örneklerine rastlıyoruz. Milli hareketi kendi başına bir mesele olarak ele alır ve onu genel olarak emperyalizme karşı mücadele meselesinden koparırsak, bazen dünya ve ülke ölçüsünde gerici olan bir milli hareketi hatalı değerlendirebiliriz.

Her milli hareket, ilerici değildir. Mesela geçmiş yıllarda emperyalistlerin Nijerya'ya karşı destekledikleri Biafra milli hareketi, ilerici değil gerici idi. Bangladeş milli hareketi, tamamen Hint gericiğin ve Sovyet sosyal - emperyalistlerinin Asya'daki genişleme emellerine hizmet ediyordu ve gericiydi. Marks ve Lenin, milli hareketlere karşı tutumlarını, her milli hareketi somut olarak inceleyerek tesbit ettiler. Yoksa onlar, bütün milli hareketlerin desteklenmesi şeklinde kesin ve genel bir tural koymadılar. Mesela Marks, Avrupa'nın en gerici devleti olan Çarlığa karşı Polonyalıların milli hareketini «ilerici» buluyor. Çarlığın yayılması na hizmet eden, Balkanlar'da Osmanlı devletine karşı bazı milli hareketlerin ise «gerici» olduğunu belirtiyordu.

Proleter devrimcileri, gerici dahi olsa, bir milli hareketin silah zoruyla ezilmesi ne mutlaka karşı çıkarlar. Bununla beraber Marksistler, gerici olan milli hareketin bu niteliğini açıkça ortaya koyarlar, milli zulme uğrayan kitleleri aktif bir mücadele ile devrim bayrağı altında toplama

Dersim 1938 «Kırvem, hallarımı aynı böyle yaz, rivayet sanılır belki...»

BU NE PERHİZ BU NE LAHANA TURŞUSU PERHİZ

«Şafak revizyonistleri, (...) M. Kemal'in Sivas Kongresinde 'Türkiye'de Türkler ve Kürtler vardır' demesini alkışlıyor. İ. İnönü'nün Lozan'da 'Ben Türklerin ve Kürtlerin temsilcisiyim' demesini hararetle karşılıyor ve bunları kendisine dayanak yapıyorlar. Türk hakim sınıflarına sanki şöyle sesleniyorlar: 'Bakın Kürtlerin varlığını Atatürk ve İnönü de tanıdı.' (Troçkist - Tasfiyecilerin Türkiye'de Milli Mesele konusunda yazdıklarından)

LAHANA TURSULARI

«... vereceğimiz cevabı bu konuda Atatürk'ün 1 Mayıs 1920'de yaptığı bir konuşmasından bir bölümünü naklederek sürdürelim:

«Kerkük şimalinde Türk olduğu gibi Kürtler de vardır. Biz onları tefrik etmedik Binaenaleyh muhafaza ve müdafaasıyla iştigal ettiğimiz millet bit tabii bir unsurdan ibaret değildir (Nutuk, cilt: 1, s. 71).

«Yine 1923'te Lozan barış anlaşmasından dönen İ. İnönü TBMM'nde yaptığı bir konuşmasında «TBMM hükümetinin Türk ve Kürt milletlerinin hükümeti» olduğunu söylemiştir» (TIKKO Davasında yargılanan Aslan Kılıç'ın dilekçesinden)

Gene TIKKO Davasında yargılanan Muzaffer Oruçoğlu'nun dilekçesi:

«Fakat biz gene de kendisine Türkiye'de Kürtlerin olup olmadığını öğrenmesi için komutanı İsmet İnönü'ye başvurmasını sahlı vereceğiz. Çünkü Lozan'da bu meseleyi Lord Curzon'la tartışırken Türklerle Kürtlerin temsilcisi olarak bulunuyorduk.»

ya ve devrimci mücadeleye seferber etmeye çalışırlar.

Tasfiyeciler, emperyalizme karşı tutumlarına bakmaksızın, her türlü milli isyanı olumlu değerlendiriyor ve destekliyorlar. Patron - ağa devleti böyle bir anlayışla yıkılmaz. Ayrıca bu tutum, milli meseleyi genel olarak emperyalizme karşı mücadele meselesinden kopardığı için, emperyalizmin yedeğine dahi düşebilir. Çünkü bu tutum, ipini milli hareketin kuyruğuna bağlamıştır ve milli hareket nereye gitse onu izlemeye kendini mahkum etmiştir. Bunun proletaryanın bağımsızlığı ile bir ilgisi yoktur.

Milli harekete tabii olan bu tutum, yalnız gelecek bakımından değil, geçmiş açısından da kendini ortaya koymaktadır. Tasfiyecilerin tarihe bakış açıları da, proletaryanın bakış açısından farklıdır. Onlar, hiç bir ayırım yapmadan Kurtuluş Savaşı sırasındaki bütün isyanları destekliyorlar. Tabii böylece İngiliz emperyalistlerinin ve Yunan işgalcilerinin safına düşmekte bir sakınca görmüyorlar. Çünkü onlara göre, «Kurtuluş Savaşı bir Türk - Yunan savaşıdır. Emperyalist ülkeler Kemalist iktidarla anlaşıp Yunanlıları yendirmiştir. (TIKKO Davasında verdikleri bir dilekçeden)

Kurtuluş Savaşından sonraki tarihle ilgili olarak da hatalar devam ediyor. Tasfiyeciler, Enternasyonal'in ve Sovyetler Birliği'nin o zaman İngiliz yayılmasını yasetine hizmet ettiği için desteklemediği ve gerici bir hareket olarak değerlendirdiği Şeyh Sait hareketini olumlu değerlendiriyorlar. Buna bağlı olarak Fethi Okyar'a ve Terakkiperver Cumhuriyet Fırkasına iyi gözle bakıyorlar. Oysa proleter devrimcileri, Kemalist burjuvazinin Kürt milletine uyguladığı zulmü, Kemalistlerden daha gerici bir parti açısından değil, proletarya açısından mahkum ederler. Proleter devrimcileri, Şeyh Sait hareketinin silah zoruyla ezilmesine ve katliam uygulamasına karşı çıkar. Ezilen milletin kendi kaderini tayin hakkını savunurlar. Fakat bu isyanın gerici niteliğini de açıkça ortaya koyarlar. Gerçek, daima devrimden yanadır. Proletaryanın ve emekçilerin menfaati, gerçeği kararlılıkla savunmayı gerektirir.

Tasfiyeciler, milli meseleyi, bütün dünyadan tecrit ederek inceliyorlar. Ne Amerikan emperyalizmi, ne Sovyet Sosyal - emperyalizminin Orta Doğu'daki çatışmaları ve emperyalist yayılma siyasetleri, onları ilgilendirmiyor. Milli mesele konusunda yazdıklarında konuya bu açıdan bakan tek bir satıra rastlanmıyor. (Devamı 10. sayfada)

MILLİ MESELE

(Baştarafı 9. sayfada)

yor. Patron - ağa devletini yıkma iddiasında olanlar, Türkiye'nin Merih gezeğinde olduğunu sanıyorlar. Onlar, «millî mücadeleyi» bütün dünya şartlarından kopararak, stratejilerinin mührakı haline getiriyorlar. Böyle olduğu içindir ki, toprak devrimini reddediyorlar. Stratejilerinin temeli olarak proletaryanın millî demokratik devrim stratejisini ve bunun özü olan toprak devrimini değil, işgale karşı mücadeleyi stratejisini kabul ediyorlar. Mesele işgale karşı mücadele olunca, toprak ağaları, faizciler ve gerici partilerin kodamanlarını da bayrakları altına çağırıyorlar ve onlardan köylüleri lütfen daha az sömürmelerini rica ediyorlar. Bu suretle toprak devrimi rafa kaldırılmak tadır. Şüphesiz, millî baskılara karşı çıkan herkesle bu noktada bir ittifak söz konusudur. Fakat böyle bir ittifak, toprak devriminin yerine konulursa o zaman Kürt milletinin millî meselesine de en ağır darbe indirilmiş olur. Çünkü millî mesele, özünde köylü meselesidir. Yukarıda incelediğimiz gibi, Türkiye'de millî meselenin çözümünde proletaryanın stratejisi, feodalizmin bütün kalıntılarını yoketmek, emperyalizmin hakimiyetine son vermek, iktidarı büyük burjuvazi ve toprak ağalarının elinden almak, böylece millî boyunduruğa temel olan zemini yıkmaktır.

GELECEK SAYIDA:

- Millî meselede kime sesleniyorlar?
- Her sınıf kendi bayrağını açıyor?
- Burjuva önderliği millî meselenin çözümünde iflâs etmiştir.

Kitle Gazetesi Devletin Emir - Kumanda Zincirini Savunuyor

Kitle gazetesi 3 Haziran tarihli sayısında Genel Kurmay Başkanı Semih Sancar'ın 27 Mayıs beyanatı üzerine bir başyazı yayınladı. Revizyonistlerin mevcut faşist mekanizmayı açıkça savundukları bu yazıyı bütün devrimciler ve halkımız ibretle okumalıdır. Yazı Genel Kurmay Başkanı'nun beyanatını şöyle değerlendiriyor:

«... Üstelik taraf tutar nitelikte görüş bildirmeleri tamamen anti — demokratik bir karakter taşımaktadır. Hele hele bunu sürdüren kişilerin silâhlı kuvvetlerin komutanları olmaları, bu tavır tamamen bir tehdit haline getirmektedir.

«Bir devlet memuru olan ve bağlı buldukları bakanlığın emrinde görev yapmaları gereken komutanların böylesi tavırları, yasalarla uyusmamaktadır.»

(...)

«Kısıtlı da olsa burjuva demokrasinin yasaları vardır. Bu kurallara uyulmasını talep etmek ve buna uymayanları eleştirmek ve karşı çıkmak demokrasinin sınırlarını genişletme mücadelesinin bir bölümüdür.»

Kitle gazetesinin açıkça söylediği şudur: Ey Sancar, Milliyetçi Cephe'nin Savunma Bakanı Melen'in emir ve otoritesinden bir santim dışarı çıkma! Bunu senden, mevcut kanunlar adına talep ediyoruz.

Revizyonistler hakim sınıfların en gerici, en

şoven, en işbirlikçi kesimleri arasındaki çatışmada bir kılığın kuyruğuna takılıyorlar. Bunun devrimcilikle bir alakası yoktur. Faşist klikler arasında tercih olamaz.

Revizyonistler Savunma Bakanı Ferit Melen'i mevcut düzen adına destekliyorlar. «Demokrasinin sınırları» adı altında faşist mekanizmanın sağlamlanmasını istiyorlar. Onlar, Millî Savunma Bakanı'ndan başlayan ve bir ere kadar uzanan emir — kumanda zincirinin savunuculuğunu yapıyorlar. Revizyonistlere göre demokrasinin ölçüsü bu zincirin sağlamlığıdır.

Şüphesiz demokratik haklara dayanmak ve onları savunmak diye bir mesele vardır. Ancak revizyonistler, demokratik hakları değil, demokrasi düşmanı mekanizmayı savunuyorlar. Onlar mevcut düzeni sarsar korkusuyla devrimci mücadeleye karşı çıktıkları gibi, hakim sınıf kliklerini de birbirlerinin emirlerine uymaya çağırıyorlar.

Düzenin sarsılmasından ve buhrandan, düzenin sahipleri, emperyalizmin işbirlikçileri ve toprak ağaları korkarlar. Revizyonistler de kaderlerini düzenle birleştirmişlerdir. Buhrandan ve kargaşalıktan ödleri patlamaktadır.

Ama halkın ve devrimcilerin bu düzenin devamında ve sağlamlanmasında en küçük bir menfaatleri yoktur. Tam tersine bir Rus atasözünün belirttiği gibi «kargaşalık sırasında tanı fakirlerden yanadır.»

HABERLER

(Baştarafı 5. Sayfada)

rici düzenin ürünüdür. İşçi sınıfının, bütün halkın kurtuluşuyla kadınlar üzerinde ki baskılar da sona erecektir. Bunun için kadın — erkek hep birlikte mücadele etmelidir. Mücadelede birlik olmak gerekir.»

Onun bu sözleri, bütün emekçilere ışık tutuyor. Süreyya Çakar'ın devrimci hatırasını saygıyla anar, arkadaşlarına ve yakınlarına başsağlığı dileriz.

GAZİANTEP'TE FAŞİST

SALDIRGANLAR

HAK ETTİKLERİ

CEVABI ALDILAR

29.5.1975 günü bir grup faşist komando Gaziantep Eğitim Enstitüsü'ne bir saldırı düzenledi. Polisin desteğindeki bu saldırı öğrenciler tarafından püskürtüldü. Faşistler daha sonra Karşıyaka semtinin yoksul halkına saldırdılar. İhtiyarlar, ilkokul talebeleri dövüldüler. Saldırı sırasında faşistlerle beraber davranan polisler ihtiyar bir adama on beş kişi saldıracak kadar ileri gitmişlerdir. Halk, faşist saldırıya karşı kendisini korumuştur. Onlarca öğrenci ve emekçi gözaltına alınmış ve baskı görmüşlerdir.

2 Haziran günü çevre illerden iki minibüsle takviye getirten faşist komando dolar, Eğitim Enstitüsü'nü sardı. Daha sonra caddede dolaşan iki kız ve iki erkek öğrenciyi saldırdılar. Olay şehirde büyük tepki uyandırdı. Atatürk Bulvarı'nda devrimcilerle saldırmaya kalkışan komandolar kaçmak zorunda bırakıldılar. İki devrimci olayda gözaltına alındı. Polis, toplanan halkı ve gençleri dağıtmak için cop kullandı. Bu arada elli — altmış kişilik bir faşist grup İnci kiraathanesi ni basarak orada bulunan devrimcilerin üzerini aramaya kalkıştı. Kahveciye saldırmak istediler. İçerde bulunanların mukavemeti üzerine çıkan çatışmada polis halka saldırdı. Gene halktan ve gençlerden pek çok kişi gözaltına alındı.

Gaziantep'teki olaylar faşist saldırganlar için bir ders oldu. Onlar hakettikleri cevabı aldılar.

**TÜRKİYE İHTİLALCI
İŞÇİ KÖYLÜ PARTİSİ**
Davasısı

BELGELER I
Tüzük ve Program
Taslakları
ve Parti Kararları

AYDINLIK
YAYINLARI

5 Lira P.K. 242. AKSARAY - İST.

AYDINLIK
YAYINLARI

**DEVRİMCİLER
FAŞİZMİ
YARGILIYOR**

Genel Dağıtım:
TÜR-DA Saadet İş Hanı 405 Cağaloğlu İSTANBUL
ULUSAL DAĞITIM: Ataç Sokak 48.1 ANKARA

25 Lira

AYDINLIK
YAYINLARI

Türkiye İhtilalci
İşçi Köylü Partisi
Davasısı

SAVUNMA

20 Lira

Türkiye İhtilalci
İşçi Köylü Partisi
Davasısı

**SAVUNMA' SINDA
MILLÎ MESELE**

250 Kuruş

«Devrim yapmak için devrimci bir parti olmalıdır. Devrimci bir parti olmadan, Marksist-Leninist devrimci teoriye ve çalışma tarzına dayalı bir devrimci parti olmadan, emperyalizmi ve uşaklarını yenmede işçi sınıfına ve geniş halk yığınlarına önderlik etmek imkânsızdır.»

Mao Zedung

BORA
yayınları

TÜR-DA Saadet İşhanı 405 Cağaloğlu İST.
ULUSAL DAĞITIM: Ataç Sok. 48.1 ANKARA

**Çin
Komünist
Partisi
Kısa
Tarihi**

**LENİN
örgütlenme
üzerine**

BORA yayınları P.K. 78 Tophane
İstanbul

10 Lira

koral yayınları

**v.i. lenin
REVİZYONİZM
ÜZERİNE**

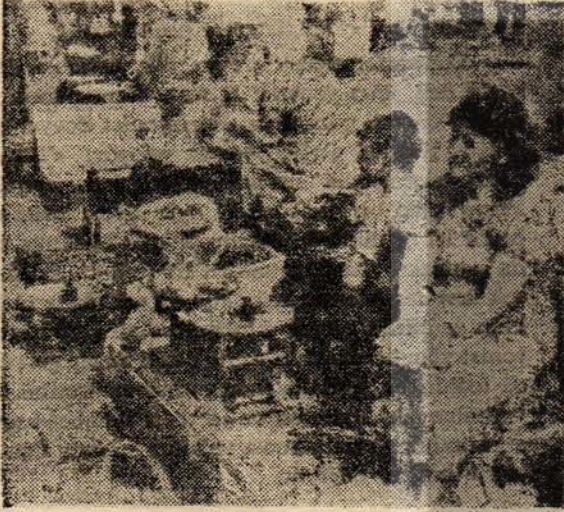
10 Lira

İsteme Adresi: P.K. 907 İstanbul

(Baştarafı 12, sayfada)

ürün kaynağı» olduğunu belirtmişti. Kruşçev, kapi talizme yol açan kendiliğinden eğilimleri önlemek için Stalin döneminde kabul edilen çiftçilerin sahip olduğu tarım ürünlerinin devlete satılmasını şart koşan sistemi ortadan kaldırdı. Bunun yerine, hayvan yetiştiriciliği alanındaki özel teşebbüslere vergi muafiyeti ve yem sağlayarak, akla gelen her desteği yaptı. Brejnev, Kosigin ve benzerleri, iktidara geldiklerinden beri özel sektörün gelişmesini büyük bir gayretle teşvik etmişlerdir. Tarım alanında aldıkları ilk tedbir, özel arazi parçaları ve özel olarak beslenen hayvanlar üzerindeki kısıtlamaları daha da gevşetmek oldu. Onlar özel ekonominin gelişmesinin «son derece önemli» olduğunu reklâm ettiler. Üstelik bütün kısıtlamaları kaldırmak ve çeşitli mahal li organları kişilere borç vermeye, çiftlik hayvanı, otlak ve yem temin etmeye, özel arazi parçalarının sürülmesinde gübre ve ürünün naklinde yardımcı olmaya yetkili kılmak için birbiri ardına emir ve kararlar çıkardılar. Şehirlilerin hayvan yetiştirme-sini önleyen kararlar da kaldırıldı.

Sovyet revizyonist yönetici kliğinin teşvikiyle,

Sovyetler Birliği'nde serbest pazarlar giderek artmakta, güttide daha çok ve daha bol ürün, serbest meta üretimi ve mübadelesinin kapsamına girmektedir. Resimde, Karadeniz kıyısındaki bir serbest pazar görülüyor.

Özel arazi parçalarının miktarı hızla arttırılmıştır. Moskova çevresindeki bazı çiftçi ailelerinin eskiden 1.67 dönümlük bir araziye sahip olmalarına izin verilirken şimdi bu miktar 6.6 dönüme çıkarılmıştır. Birçok bölgede özel arazi parçaları kanunsuz müsadere özel kullanım veya kiralama amacıyla gizli dağıtım yollarıyla genişletilmiştir. Ukrayna'da bir bölgede bini aşkın kişi kamu mülkiyetindeki 2.200 dönümlük toprağın idaresini kendiliklerinden ele geçirmişlerdir. Hatta bazı kolektif çiftlik üyelerinin işgal ettiği özel arazi parçaları 187 dönümü bulmuştur. Bazılarının o kadar çok toprağı vardır ki, işlemek için toprağı kiraya vermekte veya işçi tutmaktadırlar. Sonuç olarak bu insanlar, yeni kulaklar haline gelmişlerdir.

Bu arada özel hayvan yetiştiriciliği teşebbüsleri de büyük bir hızla gelişmektedir. Ocak 1965 ile Ocak 1967 arasında, özel mülkiyet altındaki toplam büyükbaş hayvan sayısında 500.000'ini süt ineklerinin meydana getirdiği 1.400.000'lik bir artış, koyun sayısında da 5.700.000'lik bir artış meydana gelmiştir. Bazı bölgelerde özel mülkiyet altındaki büyük baş hayvan sayısı devlet çiftliklerindeki iki mislidir.

Özel arazi parçalarının kontrolsüz genişlemesi ve özel mülkiyet altındaki büyük baş hayvanların anormal artışıyla, özel ürünlerin oranı da hızla artmaktadır. Sovyet basın bültenlerine göre, SSCB'deki bütün özel arazi parçalarından elde edilen tarım ürünleri, bütün ülkenin toplam üretiminin ortalama % 50-70'ini meydana getirmektedir. Özel sektörden elde edilen patates tüm üretimin % 63'ünü, meyva % 54'ünü, et, % 40'ını; yumurta, % 67'sini meydana getirmektedir. Yani, özel ekonomi «kamu ekonomisini geride bırakmıştır. Sonuç olarak, özel üretim çok sayıda çiftlik üyesi için «esas geçim aracı» olmuştur. Sovyet revizyonist basınında açıklandığı gibi, Estonya'daki birkaç kolektif çiftlikte çiftçiler gelirlerinin % 70 ilâ 80'ini özel ekonomiden elde etmektedirler. Rus FSSC'nin R. yazan Oblast Bölgesinde, çiftçiler gelirlerinin ancak dörtte birini kolektif çiftliklerdeki çalışmalarından elde etmektedirler. Sovyet revizyonist partisinin bir gazetesi, «çok sayıda kolektif çiftlik üyesinin özel ekonomilerinin, yan çalışma alanlarından elde edilen ürünün çiftçilerin esas gelir kaynağı haline gelmesi sonucunu doğuracak derecede genişlemiş olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştır.

Özel ekonominin gittikçe artan gelişmesinin sonucu olarak bugün, Sovyet kırlık bölgelerindeki is-

- KİTAPLAR -

«Devrimciler Faşizmi Yargılıyor»

Aydınlık Yayınlarının son kitabı «Devrimciler Faşizmi Yargılıyor», geçen ay yayınlandı. Kitap 354 sayfa ve 25 lira,

«Devrimciler Faşizmi Yargılıyor», halkımızın devrimci mücadelesinin mahkum edilmeye çalışıldığı Sıkıyönetim mahkemelerinde, devrimcilerin mahkeme kürsüsünü faşizmi teşhir etmek için nasıl kullandıklarını gösteriyor Gerçekten devrim davası öyle haklı bir davadır ki, Sıkıyönetim zindanlarında ve mahkemelerde bile, devrimcileri yenilmez yapar Bu mahkemelerde güya faşistler devrimci mücadeleden hesap sor maktadırlar Ama aslında onlar, haksızlığın ve adaletsizliğin çaresizliğiyle çırpınır dururlar Halkın davası bu mahkemelerde bile üstünlüğünü kabul ettirir Gerçekte hesap soran, halktır, Yar gılanan ve mahkum olan ise faşizm!

Faşistler görünüşte çok güçlüdürler Ordu-su ve polisleriyle, gizli - açık sayısız örgütlerle, her türlü propaganda imkânı ve tekellerin, bankaların, büyük toprak sahiplerinin milyarlarca lirahk iktisadi desteğiyle, ülkenin mutlak hakimi gibidirler. «Devrimciler Faşizmi Yargılıyor» kitabı ger çekten güçlü olanın faşistler değil, ezilen halkın devrim davası olduğunu ortaya koyuyor, Proletaryanın ideallerini benimsemiş devrimcilerin gözünde, faşistlerin görünüşte korkunç gücü hiçbir mânâ ifade etmez, Asırlardır ezilmiş ve horlanmış olan emekçiler proletaryanın devrimci düşüncesiyle silahlandılar mı, faşistlerin karşısında dimdik durular ve haklı davalarını sonuna kadar savunabilirler

Kitabın önsözüne şu sözler yer alıyor: «Nerede olurlarsa olsunlar istisnasız bütün devrimcilerin faşizme karşı mücadele görevi vardır. Mahkemelerde halkın davasını kararlılıkla savunmak cezaevlerindeki baskı ve zulme topluca karşı koymak, halkın faşizme karşı mücadelesinin bir parçasıdır Dışardaki mücadeleyi desteklemenin yolu budur Bu görev hiçbir bahaneyle yok farzedilemez.»

gücünün çok büyük bölümünün kolektif ve devlet çiftliklerindeki çalışmalara olan ilgisi giderek azalmakta; zamanlarının büyük bir kısmını, yan çalışma alanlarında geçirmektedirler. Sovyet revizyonistlerinin resmen açıkladıkları gibi, kolektif çiftliklerin çalışma gücü yerinde üyeleri, vakitlerinin yarısını özel arazi parçalarında harcamaktadırlar. Azerbaycan Cumhuriyeti'nde iki bin kişi üzerinde yapılan bir araştırmaya göre, halihazırda erkek işçilerin % 60'ından fazlası özel ekonomi ile uğraşmaktadırlar.

SERBEST TARIM PAZARLARININ TEŞVİK EDİLMESİ

Lenin şunu işaret ediyor: «Küçük işletme ve serbest değişimin olduğu her yerde, kapitalizm ortaya çıkacaktır.» (3)

Kruşçev, iktidarının ilk dönemlerinde tarım ürünlerinin serbest pazarlanması ve serbest pazarların açılması ilkesini kuvvetle savundu. Brejnev Kosigin ve benzerleri, bu bakımdan seleflerini çok geride bıraktılar. İktidara geldiklerinden bu yana, geniş bir serbest pazarlar ağıyla serbest pazarlamayı teşvik etmek için bir dizi tedbir aldılar ve her yola başvurdular. Hatta, Sovyet revizyonist yönetici kliği, «devletin, tarım ürünlerinin serbest satışını korumak ve teşvik etmek için sabit satış fiyatlarından yararlanacağını» açıkça ilan etti ve 1965'den beri bu ürünlerin satış fiyatlarını hatırı sayılır derecede yükseltti. Sovyet revizyonist yönetici kliği, kolektif ve devlet çiftliklerinin «plan hedeflerini aşan» tarım ve hayvancılık ürünlerini istedikleri gibi kullanmaya, yüksek fiatla devlete satmaya veya serbest pazarlarda satmaya yetkili kıldı. Aynı zamanda, serbest pazarlardaki bütün emtiyanın «pazarda oluşan fiyatlardan» satılabileceğini resmen ilan etti. Pazarda satılan emtia için izin belgesi bulundurma şartını da kaldırdı. Böylece, kolektif ve devlet çiftliklerinden gelen «fazla» tohum, yem ve malzeme de dahil olmak üzere her çeşit emtia serbest pazarlarda alınıp satılabilmektedir. Sovyet revizyonist dönemi, çeşitli yerleri birçok yeni pazarlar açmaya, fazladan pazarlar inşa etmeye serbest pazarlar için ufak sergi yerleri, depolar, soğuk hava depoları, oteller inşa etmeye ve kişiler için emtia nakli amacıyla

Kitabın ilk iki bölümü, TİİKP Davası sanıkları hakkında açılan Hakaret Davalarını ve sanıkların bu davalardaki sorgularına ayrılmış, Üç dört ve beşinci bölümlerde ise, yine TİİKP Davası Sanıklarının İsyan ve Mukavemet Davaları ile TİİKP Davasındaki son sözleri yer alıyor

Sanıklar sorgularında faşist diktatörlüğün her alandaki ağır sömürü ve zulmünü, keyfi uygulamalarını teşhir ediyorlar Kitap, yurdumuzun faşistler tarafından 12 Mart'la beraber nasıl bir felâkete sürüklendiğini bütün çıplaklığıyla gösteriyor «Devrimciler Faşizmi Yargılıyor», mahkeme safahatını ve hukukî gelişmeleri anlatan bir belge değil, Türkiye'deki faşizmi teşhir eden bir kitaptır Bu kitap Türkiye'de 12 Mart'la beraber faşist diktatörlük kurulduğunu reddedenlere en iyi cevabı vermektedir

12 Mart'tan sonra halkımız faşizme boyun eğmedi Devrimciler de faşizme karşı mücadele ettiler, Kitap yurdumuzun en karamlık günlerinde dahi, işçi sınıfımızın, yoksul köylülerin ve gençliğin anti-faşist direnişlerini anlatıyor

Kitabın ikinci bölümünde faşizmin zulmünü teşhir eden ve kitlelerin direnişini anlatan sorgular şu başlıklar altında toplanmış: «Yurdumuzda Faşizm Hüküm Sürüyor» «İşçi Sınıfımız Faşizmin Baskı ve Zulmüne Boyun Eğmedi» «Faşizm Toprak ağalarının Zulmünü Kat merleştirdi, Köylüleri Ezdi.» «Faşist Diktatörlük Kürt Milletine En Ağır Baskı ve Zulmü Uyguladı ve Uygulamaktadır» «Faşist Terör Gençliğimizi Yıldırılmaz, «Ordu ve Askerî Faşist Diktatörlük» «İşkence Halkın Mücadelesini Durduramaz», «Sıkıyönetim Mahkemeleri: Cellat Mahkemeleri» «Faşist Zulüm»

Faşizmle mücadele ederken, onu iyice tanımak, halkımıza yaptığı zulmü yakından bilmek gerekir Bu bakımdan her yurtsever yurdumuzda hüküm süren rejimi tanımak için bu kitabı okumalıdır Ayrıca kitap, 12 Mart faşizmiyle ilgili olarak araştırma ve inceleme yapanlara da yardımcı olacaktır

özel kamyon tahsis etmeye yetkili kıldı. Sovyet revizyonist yönetici kliği, kısa bir süre önce, kolektif ve devlet çiftliklerini serbest pazarlar için bol miktarda günlük ihtiyaç maddesi el sanatları ürünleri ve yapı malzemesi üretmeye çağırarak, «Tarımda El Sanatlarının ve İlişkili İşletmelerin Geliştirilmesi Hakkında» bir kararı kabul etti.

Sovyet revizyonist yönetici kliğinin teşvik ve desteğiyle, serbest pazarlar mantar gibi çoğaldılar. Resmi Sovyet istatistiklerine göre hükümete kayıtlı serbest pazarların sayısı —geçici olanlar hariç— 7.200'ü aşmıştır. Sovyetler Birliği'nin şehir ve kasabalarında yaşayan halk, bölgelerinde yetişmeyen besinler için şimdi artık serbest pazarlarda satılan mallara muhtaçtırlar. Bazı bölgelerde serbest pazarlar mahalli patates ihtiyacının % 80'ini, sebze ihtiyacının % 70'ini, yumurta ihtiyacının % 50'sini, et ihtiyacının ise % 40'ını sağlamaktadır.

Devlet mağazalarının raflarında «geçen mevsimden kalmış konserve yiyecekler», «çürük domates, lahanalar ve pörsümüş hıyarlardan» başka bir şey bulunmazken, Sovyetler Birliği'ndeki serbest pazarlar, çok çeşitli yiyecek maddeleri sağlayabilen canlı bir ticaret görüntüsü verebilmektedirler. Bazı şehirlerde mağazalar «peşpeşe birkaç gün satacak bir şey bulamamışlardır.» «Halk, domates, hıyar vb. yi kendi başlarına çalışan tüccarlardan yüksek fiyatla almak zorunda bırakılmıştır.»

Sovyet revizyonist dönem kliğinin kırlık bölgelerde kapitalizmi toptan geri getirmesine ilişkin olgular, bu kliğin «komünizmi inşa» dediği şeyin gerçek yüzünü ortaya çıkarıyor!

İlk olarak 1 Kasım 1967'de Renmin Ribao'da yayımlandı.

NOTLAR:

- (1) Devrim öncesi Rusya'da zengin köylülere «kulak» denirdi.
- (2) V.İ. Lenin, «Petrograd Guberniası Çiftlik Emekçilerinin Birinci Kongresi Oturumu». Bütün eserleri Rus. bas. Moskova 1950 cilt XXIX s. 21.
- (3) V.İ. Lenin, «Moskova ve Moskova Cubernia'sındaki R.K.P. (B.) Hücreleri Sekreterleri ve Sorumlu Temsilcilerinin Bir toplantısına sunulan Aynı Vergi Üzerine Rapor». Bütün Eserleri, Rus. bas. Moskova 1961 cilt LXXII, S. 273.

Sovyetler Birliği'nde kapitalizme geri dönüş - 3

Sovyet Kırık Bölgelerinde Kapitalizmin Yeniden Kuruluşunun Sağlam Delilleri

Çin Halk Cumhuriyeti'nde 1968'de yayınlanan «Sovyet Revizyonistleri S.S.C.B.'de Kapitalizmin Her Alanda Yeniden Kuruluşunu Nasıl Gerçekleştiriyorlar» broşürünün üçüncü bölümünü sunuyoruz. Bu bölüm, 1960'larda alınan kapitalist tedbirler sonucu 1967'de tarım alanında ortaya çıkan durumu özetlemektedir. Gelecek sayımızda, ekonomik alandaki gelişmelerle ilgili yayımlarımıza ara verip, revizyonizmin iktidarı nasıl ele geçirdiğini anlatan, «Kruşçev - Brejnev Dönem Kliğinin Karşı-Devrimci Hükümet Darbesi» başlıklı bir yazı yayımlayacağız. 11. sayımızdan itibaren, Sovyet ekonomisinde 1968'den bu yana meydana gelen gelişmeleri ele alacağız.

Son on yılı aşkın bir süredir, Sovyet revizyonist yönetici kliği, köylerde bir imtiyazlı tabaka yaratmak için elinden geleni ardına koymuş, kapitalist «kârîkesi»ni var gücüyle uygulamış ve sosyalist ekonomik plânlama sistemini lağvetmiştir. Özel ekonominin gelişmesini sağlamak ve tarımsal ürünlerin serbest pazarlanmasını teşvik etmek için hi çbir çabayı esirgememiştir. Bütün bunların sonucu olarak, Sovyet kırık bölgelerinde kapitalist güçler kol gezmeye başlamış ve sosyalist üretim ilişkileri tamamen yok edilmiştir. Bugün Sovyet kırık bölgelerinde kamu mülkiyeti temeline dayalı sosyalist ekonomi ortadan kalkmış, yerini tamamen imtiyazlı bir tabakanın özel mülkiyeti ve yeni bir kulak ekonomisi almıştır. Sömürü ve baskıya maruz kalan geniş köylü kitleleri, bir kez daha ızdırap uçurumuna düşmüşlerdir.

KOLLEKTİF ÇİFTLİKLER VE DEVLET ÇİFTLİKLERİ ŞİMDİ İMTİYAZLI TABAKANIN KRALLIKLARIDIR

Lenin şuna işaret ediyor:

Devrimler tarihinde, eski toprak ağaları ve kapitalistlerin ortadan silip süpürülmesinden hemen sonra, kulakların, zengin köylülerin ve vurguncuların saflarından, işçileri çoğu kez eski toprak ağaları ve kapitalistlerden fazla sömüren yeni kapitalistlerin ortaya çıktığı birçok defa görülmüştür (2)

Sovyet revizyonist yönetici kliği, uzun yıllardan beri kolektif ve devlet çiftliklerinin önderleri karşı bir dizi tasiye ve görevden alma hareketi sürdürmektedir. Çok sayıda kıdemli kadroyu mevkilerinden alarak yerlerine bir burjuva unsurlar ve «uzmanlar» sürüsünü yerleştirmiş, bunlara aklı gelen her imtiyazlı bahşederek onları kırık bölgelerde yeni bir imtiyazlı tabaka haline getirmiştir. Köylerdeki temel ekonomik teşkilâtlarda bütün iktidara sahip olanlar «legal» ve illegal yollarla köylünün emeğinin ürünlerinin büyük bir kısmına el koyanlar bunlardır.

Sovyetler Birliği'ndeki kolektif çiftliklerin başkanları, şimdi «plânlı para geliri» denen şeye göre kendi ücretlerini kendileri tespit edebilmektedirler. Çiftlik yöneticilerinin sabit gelirleri sıradan bir üyenin gelirinin on-yirmi misli olabilmektedir. Şabekov'un kolektif çiftlikte Yasal Mükafatlandırma başlıklı kitabında açıkladığı gibi, Kazakistan'da araştırmaya konu olan 27 kolektif çiftlikten 11'inin başkanı, sıradan bir üyenin aldığı 15, hatta 19 katı bir ücret almaktadırlar. 1965 yılında, Azerbaycan Cumhuriyeti'ndeki Bakü İşçileri Kolektif Çiftliği'nin başkanı 1.076, baş muhasibin 756 ruble ortalamaya aylık ücret almaktaydılar. Öte yanda, ortalamaya bir çiftlik üyesi ayda 38 Rubleden az alıyordu. Rus Federe Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti'nin Tambov Bölgesindeki Lenin Yolu Kolektif Çiftliği'nin başkanı, kendi aylık gelirini 950 Ruble olarak tespit edecek kadar ileri gitmiş, bu yüzden çevrede «meshur parababası» olarak anılır olmuştur. Devlet çiftliği başkanları için de yüksek aylık tespit edilmekte, bunlardan bazıları 300 rubleye kadar aylık ücret almaktadırlar. Devlet çiftliklerindeki yönetici kadrolar ve «uzmanlar», ürün iyi olsun olmasın ü-

retlerini tam olarak almaktadırlar. Yıllık ikramiyeleri de aylık gelirinin beş veya altı katıdır. Kolektif çiftlik üyeleri ve devlet çiftliği işçilerinden oluşan geniş kitlelerin emeklerinin ürünleri, işte bu gibi çeşitli yollarla imtiyazlı tabakanın cebine gitmek ve onların özel geliri haline gelmektedir.

Kollektif ve devlet çiftliklerinin yönetici grupları, yetkilerinden faydalanarak rüşvet ve irtikâp işlerine girişmekte, lüks içinde, kokmuş bir burjuva hayat tarzını sürdürmektedirler. Özbekistan'da çiftliği kendi krallığı haline getiren bir kolektif çiftlik yöneticisi, kendi eğlencesi ve başkalarına verdiği ziyafetler için kamu fonlarından para harcamıştır. Çiftlikte yönetici durumunda olan başkaları da şu veya bu bahaneyle çiftliğin parasını dolandırmışlardır. Bu insanlar çiftlikten 170.000 ruble çalarak «veznedarın kasasını boşaltmışlar ve birçok çiftlik üyesinin ücreti için bir kuruş bile bırakmamışlardır. Rus FSSC'sinin İvanova Bölgesindeki Paris Komünü üyeleri Kolektif Çiftliğinde bir yönetici bir defada «bütün çiftlik üyelerinin aylık ücretlerini tam ola-

«SBKP Merkez Komitesinin Mart 1965'te yapılan Genel Toplantısı... Parti organlarının ve tarım alanındaki yönetici kuruluşların, devlet ve kolektif çiftliklere daha fazla iktisadi serbestlik tanımaları talep etti, bir kolektif veya devlet çiftliğinin iktisadi başarısının temel göstergesinin kârîlık düzeyi olmasına karar verdi ve daha önce uygulanan bir yığın göstergeyi lağvetti.»

Sovyet Revizyonist ideologu G. Şarapov'un «Sosyalizmin Köylük Bölgelerdeki Zafere» başlıklı yazısından.

rak ödemeye» yetecek kadar bir parayı zimmetine geçirmiştir. Kazakistan'ın Cambul Bölgesindeki bir devlet çiftliğinde bir önder, kişisel kullanım için 761 dönüm toprak ayırmış ve toprağı işlemek için ücretleri kamu fonlarından verilme üzere işçi tutmuştur. Azerbaycan Cumhuriyeti'nde bir kolektif çiftliğin başkanı, havadan kazandığı parayla, bütün bölgede «ihtişam rakipsiz» 16 odalı bir villa yaptırmıştır.

ZORLA KABUL ETTİRİLEN «YENİ SİSTEM»İN ÖZÜ KÂR PESİNDE KOŞMAKTIR

Kruşçev, Sovyet Komünist Partisinde ve devlette iktidarı gassetikten sonra, kâr dürtüsünün iyiliklerini reklam etmede gemi azağına aldı ve böylece kolektif çiftliklere ve devlet çiftliklerine kâr peşinde koymaya başlamaları için yeşil ışık yaktı. Brejnev, Kosigin ve benzerleri, iktidara geçtiklerinden beri yaptıklarıyla hayasızlıkta seleflerini çok geride bıraktılar. Tarımsal üretim plânlarının «yukarıdan» yapılmasına ahlâksızca saldırdılar; bunu, kolektif çiftliklerin ve devlet çiftliklerinin inisiyatifi baskı altına almak diye nitelediler ve çiftliklerin tam bağımsızlığını benimsediler. «Kâr dürtüsü'nün tarımda etkin hale getirilmesini kesinlikle zorunlu kıldılar.» Kolektif çiftliklerin ve devlet çiftliklerinin çalışmalarını objektif değerlendirmesinde kâr oranının temel alınması gerektiğini ilân ettiler. «Yeni sistem»in ve «topyekün ticari işletmecilik sisteminin yakın

gelecekte devlet çiftliklerinde de uygulanmasına talep ettiler.

Son iyi yılda Sovyet revizyonist yönetici kliği kolektif çiftliklerde ve devlet çiftliklerinde «Serbest yönetim»e ve kâr amacı güdülmesine kapıyı ardına kadar açmak için iki misli bir gayretle bir dizi karar ve yönetmelik kabul etti. Bütün kolektif ve devlet çiftliklerinin ürünlerinin hangi yönde gelişeceğine bağımsız olarak karar vermelerine, «en fazla kâr bırakan alanlarda üretimi geliştirme ülkesine uygun olarak yıllık plânlar yapmak suretiyle «en kârî alanları seçmede işletmenin inisiyatifi»ni geliştirme lerine izin verdi.

Sovyet revizyonist yönetici kliği, 1965'te birkaç devlet çiftliğinde deneysel olarak «yeni sistem»i uygulamaya başladı. Şimdiye kadar 400'den fazla devlet çiftliği «topyekün» ticari işletmecilik sistemi» denilen «yeni sistem»e geçirilmiştir.

«Topyekün ticari işletmecilik sistemi» denilen şeyin özü, kârı yönetici unsuru olarak almak, her şeyden önemli görmektir. Revizyonist Sovyet gazetesi Köy Hayatı gerçeği apaçık yazıyor: «Topyekün ticari işletmecilik sistemi yüksek kâr amaçları. Pravda'daki bir makale ise şöyle diyor: «Kâr artık çâ devlet çiftliklerinin sahip olduğu birikmiş fonlar da artacaktır; ve o zaman çiftlik işçilerine daha yüksek ücretler ödemek mümkün olacak, daha fazla ev, klüp ve çiftlik binası yapılabilecektir.» Sovyet revizyonist yönetici kliğinin kabul ettiği bu tip geri dönüş cü tedbirler, kapitalist kâr yasasının üretimi düzenlemesine izin verilmesi ve «serbest rekabet»in plânlı ekonominin yerini alması yolunun resmen ilânından başka bir şey değildir.

Revizyonist Sovyet basın bültenlerine göre, son birkaç yılda Rus FSSC, Moldavya, Byelorusya ve diğer Sovyet cumhuriyetlerinde birçok kolektif çiftlik ve devlet çiftliği kâr uğruna fazla kâr getirmeyen ürünlerin ekili olduğu alanları keyfi olarak azaltmışlar ve fazla kâr getiren ürün ekilen sahaları arttırmışlardır. Birçok çiftlik, şu veya bu bahaneyle devlete yapmış oldukları kontratları yerine getirmemiş, ürünlerini daha yüksek fiyatla serbest pazarlarda satmışlardır. Birçok kolektif çiftlik ve devlet çiftliği büyük çapta fazlakâr getiren yeni çalışan alanlarına ve dizginsiz spekülasyona girişmişlerdir.

Sovyet revizyonist yönetici kliği, toprağı tarla ekipleri arasında paylaşırma, üretim miktarını tespit etme ve üretim paylarını aşan ekiplere mükafat verme sistemini yerleştirmek için elinden gelen her şeyi yapmıştır. Millileştirilmiş toprak, belirsiz bir süre için bu tarla ekiplerinin emrine verilmektedir. Ekipler, genellikle üç ilâ beş kişi bazı tarım makinaları ve yirmi-otuz hektardan birkaç yüz hektara kadar değişen topraktan meydana gelmektedirler. Kolektif çiftlikler ve devlet çiftlikleri, ekiplerin yapacakları üretim miktarını bildirmek maliyetleri ve belirli plânları yerine getirdikleri takdirde alacakları mükafatları tespit etmektense başka bir şey yapmıyorlar. Bu tarla ekipleri aslında «ticari işletmecilik sistemi» altında bağımsız üretim birimleri haline gelmişlerdir. Bu sabit üretim payları sistemini ABD'den kopya eden Kruşçev'di. Ama onun zamanında bu yöntemin uygulanması, yalnız birkaç kolektif çiftlik ve devlet çiftliğindeki denemelerle sınırlıydı. Brejnev ve Kosigin, iktidara geldiklerinden beri bu sistemi geliştirmek için «ellerinden geleni yapacaklarını» özellikle belirterek, onu bütün ülkeye yaymışlardır. Son iki yılda «İç ticari işletmecilik sisteminin» kolektif çiftliklerde daha da kuvvetlendirilmesini savunmuşlardır. «İç ticari işletmecilik sistemi» altındaki her birimden gelen (ek ürünler de dahil) bütün ürünlerin emtia olarak muamele görmesini kurala bağlayarak, bütün üretim tugaylarını ve hayvan çiftliklerini kapitalist para ve meta ilişkileri içine sokmuşlardır. Kapitalizmi yeniden kurmayı amaçlayan bu tedbirler bütününü, Sovyet kolektif ve devlet çiftliklerinde eskiden mevcut olan sosyalist üretim ilişkilerini tamamen parçalamış ve onları bütünüyle kapitalist tarım işletmeleri derekesine düşürmüştür.

ÖZEL EKONOMİNİN VE YAN ÇALIŞMA ALANLARININ BÜYÜK ÖLÇÜDE GELİSTİRİLMESİ

Kruşçev iktidardayken, çiftlik üyelerinin yaptığı özel üretimin «son derece önemli bir tarımsal